

Montreālas Latviešu
Biedrības
ZIŅOTĀJS

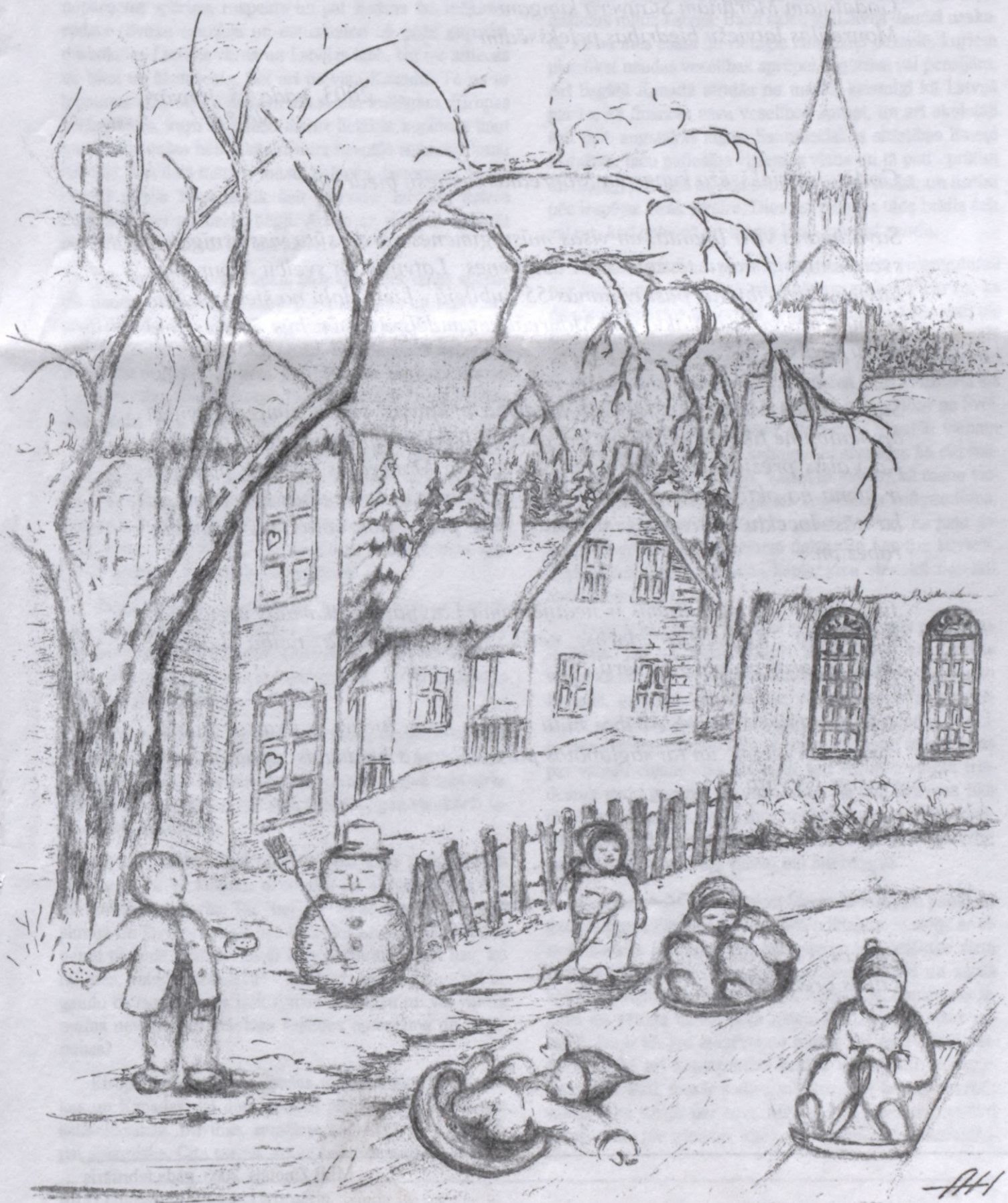
ISSN 0227 - 2423

2003. GADA FEBRUĀRIS

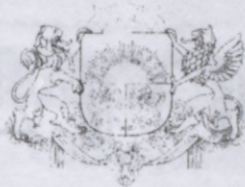
MONTREALA, KVEBEKĀ

54. GADA GĀJUMS

NR.2. (647.)

MONTREALAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS 55 GADI
VALSTS PREZIDENTES APSVEIKUMS

Latvijas Valsts prezidents

*Godātajam Mārtiņam Štauvera kungam
Monreālas latviešu biedrības priekšsēdim*

*2003. gada 13. janvārī
Nr. °14*

Godātais priekšsēža kungs un Monreālas latviešu biedrība,

Savā, mana vīra Imanta, un visas mūsu ģimenes vārdā sūtu vissirsnīgākos sveicienus no mūsu tēvzemes un dzimtenes Latvijas un sveicu Monreālas latviešu biedrību tās pastāvēšanas 55. jubilejā. Lielu daļu no šiem gadiem esam nostaigājuši blakus un Monreālai tamdēļ vienmēr hūs īpaša vieta mūsu sirdīs.

Šajos gados Monreālas latviešu biedrība ir kļuvusi par nozīmīgu latviešu apvienību ne tikai Kanādā, bet arī plašajā latviešu apvienību tīklā pasaulē. Kā Valsts prezidente augsti novērtēju, to ka Monreālas latviešu biedrība ir viena no aktīvākajām Pasaules Brīvo Latviešu Apvienības locekļēm un ka tās locekļu aktivitātes sniedzas tālu pāri Monreālas un Kanādas robežām.

Jūsu biedrības ieguldījums ir neatņemama Latvijas neatkarības atgūšanas sastāvdaļa. Regulārais darbs, cerības un nezūdamā ticība Latvijas atkalcelšanai ir apbrīnas vērti

Atļaujiet novēlēt, lai biedrībai būtu aizvien jauni biedri, lai rastos jaunas rosmes un idejas, un lai saglabātos pārliecība, ka biedrības ieguldījums ir svarīgs Latvijai.

*Vaira Vīķe-Freiberga
Valsts prezidente*

LR VĒSTNIEKA KANADĀ RUNA

Man ir šobrīd visnotaļ grūts uzdevums - pateikt ko labāk vai vairāk par to, ko jau teikusi Prezidente, kuŗa ilgu gadu gaitā uzaugusi kopā ar jūsu biedrību, kuŗa par biedrības goda biedru kļuvusi vēl pirms ievēlēšanas augstajā amatā un šodien kļuvusi ne tikai par ievērojamāko politiķi Latvijā, tālu pēc popularitātes apsteidzot visus pārējos politiķus, bet es nebaidos teikt - viņa ir kļuvusi par Eiropas un pasaules politiķi un tas nebūt nav pārspilējums. Mēs varam viņai tikai vēlēt tikpat spoži reprezentēt Latviju arī nākamajos četros gados, jo maz ir tādu, kas šaubās, ka viņa pārliecinoši tiks pārvēlēta uz nākamajiem četriem gadiem.

Es vēl Kanadā esmu tikai pirmo mēnesi un jāsaka, ka šī ir pirmā lielākā mana uzstāšanās šajā valstī, un es varu tikai sekot biedrības vēsturei, lasot Montrealas latviešu biedrības Ziņotāja numurus daudzu gadu garumā. Nevar nepārrēķināt apbrīna, respekts un pat zināms fascinējums, redzot cilvēku enerģiju un entuziasmu 55 gadu garumā, darbojoties Latvijas vārdā un Latvijas labā. Un tas attiecas ne tikai uz Montrealu, bet arī uz visu Kanadu. To es ar lepnumu varu stāstīt daudziem saviem kolēģiem, Eiropas vēstniekiem, kuŗu skaitliski daudz lielākās kopienas kaut kur ir pazudušas nebūtībā un vairs nespēlē redzamu lomu Kanadā. Tas lielā mērā ir mūsu, baltiešu, fainomens, jo šie cilvēki nebija Kanadā tik šeit pierastie labākas dzīves meklētāji, bet politiskie bēgļi. Arī to es vienmēr labprāt uzsveču, jo tas daudz ko izskaidro.

Cik tas daudz prasa laika, līdzekļu, ziedošanās spējas, cik daudz tas prasa savstarpējas tolerances un sapratnes starp dažādas izglītības un vecuma cilvēkiem - to visu mēs Latvijā sākam saprast tikai tagad, kad daudzas lietas ļaudīm jāsāk organizēt pašiem, jo neviens no augšas vairs neko nenorāda un neorganizē. Biežākā atbildr ir - ja valdība dos naudu - būs, nedos - nebūs.

Ir pilnīgi skaidrs, ka, ja tie latvieši, kas pulcējās šeit, Montrealā, pirms 55 gadiem, būtu gaidījuši uz vietējo valdību vai vēl uz ko citu - mēs šodien te nesēdētu. Un jautājums ir ne tikai materiālos līdzekļos, ar kuŗiem, droši vien, pirms 55 gadiem tik spoži nebija. Būtība ir tajās spējās un īpašībās, ko minēju jau iepriekš.

Esmu priecīgs un pateicīgs, ka vēl arvien uz Latviju ceļo jūsu sarūpētie palīdzības saiņi. Esmu gandarīts, ka pēdējos gados šī palīdzība kļuvusi ļoti mērķtiecīga tieši tiem, kuŗi nevar paši par sevi parūpēties - vecajiem ļaudīm un daudzbērnu ģimenēm.

Taču domāju, ka līdzās šai palīdzībai arvien nozīmīgāka kļūs tā palīdzība ar padomu un pieredzi, kuŗu jūs bagātīgi esiet ieguvuši gan savos maizes darbos, gan sabiedriskajā darbā, piemēram, šeit šajā biedrībā, gan vienkārši sadzīvē šajā kontinentā.

Kā pati uzkrītošākā lieta, ko jeb kuŗš pamana šajā kontinentā, ir optimisms, uzņēmība un neremdināma vēlme izsisties uz augšu. Tas "barojis" šo kontinentu jau gadsimtus un ļāvis tam kļūt par turīgāko un varenāko kontinentu pasaulē. Dzirdot bieži Latvijā "mums nekā nav, ko nu mēs, valdība neiedeva" - tad bieži sev jautāju - vai ar gaudu dziesmām mēs izsitīsimies uz augšu un vai vairāk mums nevajadzētu smelties šejienes optimisma un uzņēmības?

Eiropa šodien daudz cenšas mācīties gan no Amerikas un Kanadas, lai dotu saviem pilsoņiem tikpat daudz saimnieciskās brīvības, zemākus nodokļus, lai kļūtu tikpat dinamiska. Cita starpā, arī ar šejienes tautiešu palīdzī-

bu Latvija smēlusies šo saimniekošanas pieredzi. Tas būtu jāturpina, jo politiskie apstākļi tam Latvijā ir labvēlīgi. Latvijā bieži mainījušās valdības, bet tā ir vienīgā valsts visā Austrumeiropā, kuŗā pie varas bijušas tikai centriski labējas valdības visu šo gadu garumā, ieskaitot, protams, arī pašreizējo valdību. Liberālā saimniekošana ir devusi savus augļus - jau trešo gadu pēc kārtas Latvijas saimnieciskais pieaugums ir augstākais visā reģionā, tajā pašā laikā cenu pieaugums ir viszemākais un valsts parāda līmenis arī ir viszemākais. Saimnieciskās dzīves augšupeja ir redzama tīri vizuāli visiem tiem, kuŗi nav uzlikuši melnas brilles. Jā - šī augšupeja skārusi ne visus un tā redzama ne vienmēr. Un daudziem Latvijā varbūt gribētos jau šodien tādu pat algu vai pensiju kā onkjuļim Kanadā, bet domāju, ka arī jūsu pieredze saka, ka turība iegūstama tikai pacietīgā un ilgā darbā. Brīnumu nebūs - tā tas bija šeit, tā tas būs arī Latvijā.

Jūsu viedoklis un padoms var būt noderīgs klievējot dažādus mītus Latvijā. Bieži šķiet, ka Latvijā daudzi uzskata, ka nu mēs esam tie vienīgie nabadziņi pasaulē, kuŗiem pietrūkst naudas veselības aprūpei, izglītībai vai pensijām. Arī bagātā Kanadā stridās ne mazāk kaismīgi kā Latvijā par to, kā financēt savu veselības aprūpi, un arī skolotāji šeit grib augstākas algas. Saimnieciskās attīstības līmeņi ir dažādi, taču patiesība visiem ir viena un tā pati - prātīgi un taupīgi jāsadala to, kas šodien ir mūsu rīcībā, un turību pēc iespējas ātrāk jāvairo. Diez vai pienāks tāds brīdis šeit vai tur, kad galvenā problēma būs - kur likt naudu.

Gadavojaties un piedalieties gaidamajā referendumā par iestāšanos Eiropas Savienībā septembrī. Piekritu, ka daudzos aspektos šī savienība ir kritizējama, taču man patika viena Latvijas politika teiktais - kritizēsim konstruktīvi, tad, kad būsīm pilntiesīgi ar citiem pie lielā galda, jau ar balstiesībām. Latvijā manā skatījumā gluži vienkārši šīs reālās izvēles iespējas nav, jo neesam pēc turības ne Šveice un ne Norvēģija, un mūsu alternatīva ir palikt vienam aci pret aci ar mūsu lielo kaimiņu, noskatoties kā citi mūsu kaimiņi aiziet uz Eiropu. Variet to uztvert kā manu viedokli vai arī propagandu pirms septembra referenduma, taču uzskatīju par vajadzīgu to paust, jo zinu, ka jūsu sabiedrībā domas šajā jautājumā dalās. Un Latvijas latvieši, kuŗi pašlaik ir neziņā šajās lietās, jūsu viedokli noteikti ieklausīsies.

Taču šī veiksmīgā attīstība nedrīkstētu mūs padarīt eiforiskus. Lai arī esmu stingri pārliecināts, ka Latvijas valsts kā tāda un arī tās prestižs krietni nostiprināsies gan Kanadā, gan visā pasaulē pēc vienošanās ar augšminētajām organizācijām, tomēr ciņa par valsts valodas pozīciju stiprināšanu vēl būs ilga un grūta. Ne man stāstīt jums par valodu ciņām - tās jūs esiet šeit vērojuši vairāk trīsdesmit gadu garumā un neizskatās, ka tam drīzumā tiks pielikts punkts. Protams, mēs nekādi nevaram vilkt paralēles ar Latvijā citādo vēsturisko situāciju, taču atsevišķi aspekti Latvijai noteikti varētu būt interesanti.

Un tomēr - kā lai nepiekrīt Štauvera kungam pagājušā gada augusta Ziņotāja ievadrakstā teiktajam: "Latvija ar visiem saviem labumiem un trūkumiem ir brīnišķīga vieta Baltijas jūras krastā, kur mīt inteligenti, gudri un savas kultūras bagāti cilvēki. Netrūkst labestības, skaistuma izjūtas un vēlmju dzīvot pilnvērtīgu dzīvi. Un kā visur pasaulē, tas ir tik ļoti atkarīgs no mums pašiem." Viedi vārdi, tādēļ lai arī konstruktīva kritika ir absolūti nepieciešama attīstībai, tomēr šodien svētku reizē teiksim varbūt vairāk labu vārdu par sevi. Mēs jau nu pavisam noteikti nepiederam pie nācijām, kas sevi lutinātu ar pašslavināša-

nu. Un galu galā - mēs taču esam pelnījuši, lai arī dažreiz paši sevi vienkārši paslavētu. □

Atis Sjanīts,
LR vēstnieks Kanadā

☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

MLB 55 GADU SVĒTKU SARĪKOJUMS

25. janvārī, Latviešu centrā, Montrealas latviešu biedrība atzīmēja savas pastāvēšanas 55 gadus. Biedrība dibināta 1948. gada 4. janvārī. Tās vēsture pilna dažādu pasākumu, sarīkojumu un sekciju darbības. Tās biedru saime sākuma gados sniegusies vairākos simtos, pēc tam bijusi mainīga. Liela daļa kādreizējo biedru aizgājuši mūžības ceļos. Viņu vietā stājušies jauni darbinieki.

Sniegputeņa un aukstuma dēļ pulcējusies saime bija maza, bet sirsnīga. Sarīkojumu atklāja biedrības ilggadīgais (31 g.) priekšnieks M. Štauers, iepazīstinot ar vakara viesiem - Latvijas vēstnieku Kanadā Ati Sjanīti, Ritu Jozuus un Agnitu Ližbovsku. Pēdējā Kanadā ieradusies pagājušā gada beigās, dzīvo Raudonā un cer šie palikt līdz vasaras beigām.

Svētku runu teica vēstnieks A. Sjanīts (Lasiet to iepriekšējā lappusē - red.). Par savu devumu, par ko klausītāji bija sevišķi iepriecināti, vēstnieks saņēma nacionālo krāsu nelķes, kuŗas viņam pasniedza MLB kasiere Anita Poriete-Bedard. Pulcējušos vēl uzrunāja M. Štauers, aprādot, ka 55 gados paveiktais it kā veidojis lielu apli, kas aptvēris visdažādākās aktivitātes, kuŗu vidū nozīmīgāko vietu ieņēmuši kulturālie pasākumi un MLB Zipotājs. Šis aplis nenovēršami nonācis pie atjaunošanās procesa nepieciešamības. Šis process būtu istenojams visiem iespējamām spēkiem, jo pārmaiņas sabiedrības sastāvā kļūst arvien straujākas un prasa jaunas sabiedriskā darba risināšanas pieejas. Ar gandarijumu minēja to, ka biedrības rindās, tāpat kā pirms 55 gadiem (toreiz no bēgļu nometnēm Eiropā), stājas jauniešotāji (šoreiz no Latvijas). To biedrības dibināšanas laikā nevarēja pat sapņos iedomāties. Turklāt viņš vakara apmeklētājiem vaicāja, vai vajadzētu svētkus atzīmēt ik gadu un ziemas vidū, kad meteoroloģiskie apstākļi var būt skarbi un kā tas noticis daudzus gadus. Pārsteidzošā kārtā visi kā viens atbildēja, ka noteikti - jā.

Svētku klīņģeri bija cepusi Nora Salete un tajā aizdegtais sveces nopūta A. Poriete-Bedard un M. Štauers. Paceļot viņa glāzi un nodziedot Daudz baltu dieniņu sarīkojuma apmeklētāji vēlēja laimi un panākumus biedrībai. Azaidu bija sanesuši paši svētku sarīkojuma apmeklētāji groziņu veidā un tas visiem garšoja labi, jo bija liela izvēle. Pēc tam visi kavējās sirsnīgās pārrunās, kas ilga veselas trīs stundas. Šo sarunu gaitā noskaidrojās, ka vēstnieka neparastais uzvārds, pēc speciālista I. Meža atzinuma, esot radies Krāslavas apkaimē. Tur vārds sēnīte esot guvis izrunu sjanīte, kas vēlāk izveidojis uzvārdu Sjanīta/s.

Vēlēsim mūsu latviešu biedrībai gaišas dienas nākotnē! □

☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

ATZINĪBA LATV VADĪTĀJIEM

LATV ir Video Studija un bibliotēka, bezpeļņas pasākums, ka paveicis izcilu lomu latviešu kultūras dzīves dokumentācijā. Jāņa Bierīņa Piemīņas fonda valde par 2003. gada balvas saņēmējiem izvēlējusies šī pasākuma dibinātājus un vadītājus Jāni Valdmani un Nikolaju Ozoliņu.

LATV izveidoja grupa video entuziastu Jāņa Valdmana ierosmē 1979. gadā, ka viņi sāka dokumentēt latviešu trimdas sabiedrības dzīvi Kanadā, kā arī sastādīt videolenšu programmas latviešu valodā. Darbs auga augumā un

ap 1990. gadu Jānim piebiedrojās Nikolajs Ozoliņš. Jānis atceras, ka dzinulis iesaistīties šajā nebeidzamā darbā bija sajūsma filmējot Baņutas Rubesas "Varoņdarbi" uzvedumu, kuŗu viņš drīzumā plāno pārstrādāt ar datora palīdzību asākā formātā.

LATV kopš sava darbības sākuma filmējusi visus Kanadas dziesmu svētkus, kā arī ASV vispārējos dziesmu svētkus 1997. g. Klivlandē, beidzamo 10 gadu notikumus Gazezerā, vairumu svarīgāko sarīkojumu Hamiltonā un Toronto. Teātru uzvedumi, koncerti, skolu izlaidumi, 18. novembra akti, literāri sarīkojumi - visur varēja redzēt LATV jakās ietērptos video filmētājus (Klivaldes dziesmu svētkos daudzi jautāja, vai tie esot no Latvijas? - Atbilde, protams, nē - no Hamiltonas). Sprotams, Jānis un Niks divi vien visu nespēj. Viņi ir piesaistījuši lojālus palīgus: Gunti Loju, Inu Legzdīņu, Arvi Negraši (Negrasch), Āriju Restbergu, Jāņa dēlu Miķeli Valdmani. Grāmatvedi-bu nenogurstoši vada Nika sieva Gail Ozoliņa.

Jaunākais lielais LATV projekts bija Amerikas latviešu dziesmu svētki Čikāgā 2002. gada vasarā, kur LATV darbinieki bija oficiālie filmētāji. Pirmo reizi tie lietoja digitālos aparātus un daudzkameru filmēto uzvedumu montāžas izveidoja ar datora palīdzību. Lielākā tiesa Čikāgas dziesmu svētku filmas ir pabeigtas un tās var pasūtīt. LATV lentas var iegādāties īpašumā vai irēt, rakstot uz e-pasta adresi: latv@hwen.org.

Video filmu izveidošana ir prasīgs darbs. Jābūt tehniskai pieredzei, vizuālai izjūtai un gribai ziedot kādas 40 stundas plašāko uzvedumu video izveidošanai. Diemžēl, visu to rūpīgi apstrādāt nav bijis iespējams. LATV archivi aptver vairāk kā 100 lenšu. Bierīņa fonda piešķirums palīdzēs uzlabot tehniskās sistēmas un varbūt atalgot dažus jauniešus steidzamiem montāžas darbiem.

Jānis Bierīņš bija ilggadīgs *Jaunās Gaitas* atbildīgā redaktora vietnieks. Kopš 1997. gada fondā ietilpst arī ziedojumi Laimoņa Zandberga piemiņai. Beidzamo triju gadu laikā saņēmēji bija dzejnieks Pēteris Cedriņš, literātūrzinātnieks prof. Valters Nollendorfs un folklorists Guntis Šmidchens. Nākošais piešķirums, tāpat kā šogad ap US \$ 2000.-, paredzēts 2004. gada janvārī. Kandidātu vārdus un motivāciju lūdzam sūtīt *Jaunās Gaitas* redakcijai - 23 Markland Drive, Toronto, ON M9C 1M8, Canada.

JBPf vārdā

J. Zommers,
Hamiltonā, Kanadā

=====

MEŽAPARKA ATTĪSTĪBAS BIEDRĪBAS JUBILEJA

Nemanot aizritējuši pieci ražīgi darba gadi. Šodien ar gandarijumu varam atskatīties uz biedrībā paveikto. Lai gan oficiāli biedrības pirmais darba posms nav ilgs, tās pamati veidojās vairākus gadus pirms dibināšanas. Šajā laikā daudz paveikts Mežaparka vēstures pētišanā, arhitektūras pieminekļu un dabiskās ainavas saglabāšanā, jo, gadiem ejot un mainoties iedzīvotāju sociālajam un mantiskajam sastāvam, šajā Rīgas skaistākajā rajonā ne tikai pēckaŗa gados, bet vēl joprojām ienāk jauni iedzīvotāji, kuŗiem ir sveša savas jaunās dzīves vietas vēsture un tradīcijas. Par to daļēji varam pateikties padomju gados izvirzītajai oficiālajai versijai, kas iegūlusi cilvēku apziņā, ka Mežaparks esot bijis tikai vāciešu un buržuāziskās elites dzīves vieta, noklusējot par tiem lieliskajiem cilvēkiem, kuŗi šeit dzīvojuši un neizdzēšami ierakstījuši savus vārdus Latvijas vēsturē.

Pēckaŗa gados un vēlāk, kad Mežaparkā, tāpat kā visā Latvijā, vēl arvien represēja un izsūtīja nevainīgus cilvēkus. Palikušie pirmskaŗa iedzīvotāji nemēdza skaļi runāt par šeit notikušo un bijušajiem iedzīvotājiem. Lai gan es

pati no bērības esmu saistīta ar Mežaparku, es pazinu tikai tuvākos kaimiņus un dažu ģimenes draugu dzīves stāstus pēc manas vecmāmiņas Annas Ābeles nostāstiem. Astoņdesmito gadu beigās, kad Latvijā jau virmoja Atmosfēras vēsmas, dzirdēju kādu radio pārraidi par Kārļa Skalbes gaitām Mežaparkā. Man radās vēlētās sākt veidot dokumentālu arhīvu par šī pilsētas rajona vēsturi. Tajā laikā man bija iespēja Latvijas Valsts vēstures arhīvā apsekot dokumentus par Mežaparka (kādreizējās Kaizervaldes) veidošanos un precizēt datus par bijušajiem iedzīvotājiem pēc ierakstiem pirmskaņa mājas grāmatās. Darbu turpināju Nacionālajā bibliotēkā. Ļoti interesantus faktus un dokumentālas liecības atradu J. Misiņa bibliotēkas bagātīgajos periodikas un grāmatu fondos. Dažu gadu laikā bija iegūtas ļoti vērtīgas ziņas un dokumenti. Vecie Mežaparka iedzīvotāji man pamazām uzticēja savus dzīves stāstus. Kādu dienu mani uzaicināja uz Mežaparka dāmu sanākumi, kuru vadīja Saulcerīte Viese un arhitekte Indra Viņupe. Viņas bija sākušas interesēties par Mežaparka vēstures izpēti. No tās dienas mēs sākam sadarboties. Mums pievienojās citi interesenti. Rezultātā tapa pirmais izdevums: S. Viese, I. Viņupe "Mežaparks - nami, cilvēki, likteņi". Tajā ievietoti arī S. Neilandes un G. Rudzītes raksti.

1997. g. maijā S. Viese ar Kultūras fonda atbalstu noorganizēja divu dienu konferenci "Mežaparks - pirmā dāru pilsēta Eiropā". Konference galveno vērību pievērsa Mežaparkam kā Latvijas kultūras vērtībai, tā vēsturei, iedzīvotāju likteņiem, arhitektūras pieminekļu un dabas pamatnes saglabāšanai. Referātus publicēja 1997. g. Latvijas Kultūras fonda Gadagrāmatā un daļēji jaunajā Mežaparka avīzē, kas jau 5 gadus nes tālāk konferences nosaukumu. Tieši konferences laikā iznāca ievērojamā arhitekta, profesora J. Krastiņa grāmata "Mežaparks", kas kļuvusi par rokas grāmatu katram, kam interesē Rīgas arhitektūras vērtības.

Drīz pēc kjonferences radās ideja izveidot sabiedrisku organizāciju, lai, iesaistot Mežaparka iedzīvotājus, kopīgiem spēkiem sakoptu, saglabātu un tālāk attīstītu šo savdabīgo kultūrvēsturisko pilsētībniecības pieminekli. 1997. gada 14. augustā notika Mežaparka attīstības biedrības dibināšanas sapulce. Par biedrības vadītāju ievēlēja Saulcerīti Viesi. Pašlaik biedrībā ir 84 biedri. Biedrības piecu gadu pastāvēšanas laikā paveikts plašs izglītošanas darbs, iepazīstinot iedzīvotājus ar to ievērojamo kultūras darbinieku dzīves gājumu, kas kādreiz dzīvojuši Mežaparkā: Helēnu un Ādolfu Ersiem, Kārļa Skalbes ģimeni, Volfangu Dārziņu, dzejnieci Veroniku Strēlerti, izcilo operdziedātāju Mildu Brechmani-Štengeli, tekstilmākslinieku Jūliju Straumi un citiem. Notikušas tikšanās ar Lalitu Muižnieci, māksliniekiem Ritu un Laimoni Blumbergiem, tēlnieci Beatrisi Kārklīpi, vēsturnieci Intu Štamgūti, mācītāja Romāna Vanaga ģimeni, dzejnieci Olgu Lisovsku. Pateicoties Sk. Vieses neatlaidībai, sadarbojoties ar Rīgas domi, Mežaparkā atklātas piemiņas zīmes Kaudzītes Matīsam, Kārlim Skalbem un Mildai Brechmanei-Štengelei. Laika gaitā notikušas vairākas sanāksmes, kurās apspriesti dažādi saimnieciski jautājumi. Izveidojusies laba sadarbība ar Mežaparka sākumskolas direktori Līgu Nordi, Samariešu biedrības vadītāju A. Bērziņu, Mežaparka bibliotēkas vadītāju Ingūnu Strangu, kafejnīcas "Gustavs Ādolfs" vadību, kura vienmēr laipni atļauj izmantot telpas dažādiem biedrības pasākumiem.

Kad ēku Kokneses prospektā 18, kur atradās Mežaparka bibliotēka, atguva bijušie īpašnieki un bibliotēku likvidēja, biedrības valde kopā ar Mežaparka-Čiekurkalna namu pārvaldes pārvaldnieku Dzintaru Bušu iestājās par to, lai bibliotēka tiktu atjaunota. Sadarbojoties ar oficiāla-

jām iestādēm, 2000. g. 7. jūlijā, Samariešu apvienības telpās Visbijas prospektā 18, tā atsāka darbu. Neilgā laikā tā kļuvusi par Mežaparka kultūras centru, kur ar vadītājas I. Strangas un viņas laipno darbinieču gādību var iepazīties ar vērtīgām grāmatām, izlasīt jaunāko periodiku, apskatīt dažādas izstādes. Par tradīciju kļuvuši literārie, mākslai un garīgajai izglītošanai veltītie sarīkojumi.

Ar laipnu A/S "Mežaparks" vadītāja V. Garozas priecīgāku vārdu telpās notika nu jau mūžībā aizgājušās mākslinieces Ērikas Romanes darbu izstāde, Mežaparka simtgadei veltītā izstāde un Saulcerītes Vieses grāmatas "Mežaparks - pilsētas prieku silā" atvēršanas svētki, konference "Mežaparks šodien un rīt".

Biedrības valdes locekļi Kristīne Āboltiņa un Andis Zilāns daudz darījuši Mežaparka dabas pamatnes un bērnu parka "Saulesdārzs" saglabāšanā, sadarbojoties ar Rīgas domi un dažādām sabiedriskām organizācijām ir īstenoti vairāki projekti. No tiem nozīmīgākais - "Ilgspejīgas attīstības plānošana un izsekošana Mežaparkā", ko fināncēja ES *Phare Acces* programmas ietvaros un kurā dalību ņēma Helsinku Vides centrs. Paveiktas plašas iedzīvotāju aptaujas par Mežaparka šodien un nākotni, rīkoti semināri, izdoti "Vides izziņas biļetēni", izdevums "Mežaparka līdzsvarotās attīstības plāns" un citi.

Ar Māras Dāles gādību klajā nācis skaists kalendārs 2003. gadam. Tajā ievietotas 12 Jura Kalniņa fotogrāfijas, kurās redzamas skaistākās Mežaparka mājas.

Piecu gadu laikā padarīts daudz, bet lai saglabātu Mežaparka vidi ar skaisto priežu mežu un nepieļautu apbūvi Ķīšezerā krasta aizsargjoslā, vēl ir nopietni jāstrādā, jo ne visi Mežaparka iedzīvotāji un pilsētas atbildīgās personas saprot, kāda vērtība ir šim pilsētas rajonam. □

Saulcerīte Neilande

POZITĪVAIS-NEGATĪVAIS LATVIJĀ

Lēmumu atklātība

Lasot periodisko izdevumu ziņās Latvijā un ārzemēs, kā arī vērojot, kā varētu veidoties latviešu stāvoklis Eiropā, jākonstatē kā pozitīvais, tā negatīvais.

Jāsecina, ka mūsdienu Latvijā cīnīt līdzcilvēku un rēķināties ar otru personu nestāv uz līdzīgas pakāpes, kāda pieņemta rietumu civilizētās zemēs. Šī ir viena no negatīvajām iezīmēm latviešiem, nākot saskarē ar tautiešiem citās zemēs, vai šo zemju iedzīvotājiem un var nelabvēlīgi ietekmēt to, ko mēs esam sākuši dēvēt par "Latvijas tēlu". Pozitīvā parādība pašreiz ir cīņa un cenšanās pēc atklātības valdības darbā.

Sākšu ar pozitīvo - atklātību valdības darbā. Žēl, kā jau rakstīju iepriekšējā mēneša analizē, šī mude nenāk no draudžu vadītājiem Latvijā. Kur viņiem vajadzētu būt par priekšzīmi apkārtējai sabiedrībai, kā Kristus to māca līdzībā par pilsētu kalnā, pārrunas par nozīmīgiem lēmumiem ir bieži slēptas no draudzes un sabiedrības. Pozitīvais elements Latvijā, kā ievada kopsavilkumā minēju, pašreiz ir pārrunas presē un sabiedrībā par to, kā valdības sanāksmēs izdara lēmumus. Izdruka no Dienas, Evitas Prokopovas ziņojuma:

"Fakts, ka Eināra Repšes (JL) valdības sēdes ir atklātas, padarījis tās par vietu, kur jautājumi vairs netiek racionāli apspriesti un izvērtēti, bet tikai apstiprināti. Antropologs Roberts Ķīlis tā mēģina skaidrot iemeslus, kāpēc lēmumi par diskutablām un sabiedrībā pretrunīgi vērtētām lietām valdības sēdēs bieži tiek pieņemti šķietamā vienprātībā un bez neviena ministra iebilduma. Politologu pieņēmumi, ka daļa jautājumu tiek izņemti ārpus sēžu zāles sienām un sludinātā atklātība ir iestudēta izrāde, apstiprina dažu ministru atzītais, kas ir jautājumi par kuriem

koalīcijas saglabāšanas un pašu labā tēla interesēs vienošanās notiek bez preses klātbūtnes. Viens no spilgtākajiem ministru klusēšanas piemēriem bija pagājušo nedēļ sabiedrībā visvairāk apspriestais lēmums trīskāršot sev algas. Kā ziņots, sēdes laikā tikai kultūras ministre Ingūna Ribena (JL) ieteica palielināšanu atlikt uz pusgadu, taču vēlāk izrādījās, ka šo lēmumu par nepareizu uzskata vēl virkne valdības locekļu - vismaz četri ministri žurnālistiem sacīja, ka trīskāršo pieaugumu uzskata par pārāk lielu. Tikpat lielā vienprātībā valdība lēma par vairāku augstu ierēdņu atstādināšanu no amata, tā viesot žurnālistos aizdomas, ka sēdes laikā notiek iepriekš iestudēta izrāde (Diena, 2002. g. 14. janvāri)."

Pateicība Dienas redaktoram un Prokopovai, sniedzot šīs "iepriekš iestudētās izrādes" aprakstu. Tāda iepriekš labi izstrādāta "izrāde" ir darba metode daudzās mūsu organizācijās. Labāks saimnieciskais stāvoklis valstī var sākties ar lēmumu analīzi un pārbaudi praksē.

Līdzcilvēku cienišana

Tagad par negatīvo Latvijā - cilvēka necieņu - vienu no spiedošākajām parādībām. Latviešiem nekavējoties jāsāk mācīties civilizētas sabiedrības līdzcilvēku cienišanas principi. Ja to nedarām, tas kaitē:

1. Visas Latvijas tēlam pasaulē, jo citu tautu piederīgie cienis mūs par tik, cik mēs cienīsim viņus. Šī ir universāla likumība, par ko mūsu valodas pareizrakstības birokrāti nevēlas dzirdēt. Runāt par to ir mūsu draudžu vadītāju uzdevums, bet ja viņi to nedara, tas jāveic atbildīgām saziņas (medijas) personām.

2. Pašreizējā necieņa pret līdzcilvēku ir degradējoša pašai sabiedrībai. Valodas birokrāti ir pirmais šķērslis normālai līdzcilvēku cieņas kultūrai Latvijā.

Necieņu daudzi izskaidro ar Latvijas vēsturi un Austriņu ietekmi. Par necieņas izrādīšanu Latvijā parasti runā tikai sadzīves epizodēs, neņemot vērā, ka tā sākas ar tik vienkāršu lietu, kā ar cieņu pret otras personas vārdu un uzvārdu vēstulēs, reportāžās, rakstos un grāmatās. Parasta aizbildināšanās ir, ka tādi, lūk, ir latviešu gramatikas likumi. Necieņu cilvēku attiecībās ataino ar gramatiku, it kā tā stāvētu pāri individuālas personas vērtībai. Ja latviešu sabiedrība domā, ka rakstības gramatiskā vērtība ir pārāka par cilvēka vērtību, tā kā tauta atrodas uz zemas attīstības pakāpes. Līdzcilvēka respektēšana stāv augstāk par valodnieku gramatikas likumiem. Tā sākas ar to, ka mēs respektējam otras personas vārda un uzraksta rakstību. Ikviens ir pats sava vārda un uzvārda īpašnieks.

Latviešu rakstu valoda piedzima ar Kristus misionāriem un tās veidošana ir jāturpina Kristus standartu ievērotājiem Sekulāri valodnieki etnīķu varas laikos attālināja latviešu rakstu valodu no Eiropas kultūras valodu principiem, radot grūtības ne tikai precīzas informācijas veicināšanā, bet arī īpašvārdu rakstībā. Daudzi norūpējušies par latviešu valodas saglabāšanos un izplatīšanos lielo valodu forumā. Tikai Dievs nosaka valodas saglabāšanos un izplatīšanos. Vēsture rāda, ka izplešas tā valoda, kuŗas runātājiem un, galvenais, rakstītājiem rūp Kristus standarti un kuŗu vidū ir sludināta Kristus mācība. Līdzīgi izplešas tā valoda, kuŗā līdzcilvēka cieņa ieņem ievērojamu vietu.

Pirmā saskare ar cieņu sākas sarakstē vienam ar otru. Runātais nāk un iet, bet rakstītais veido principus un likumības. Ja cienam cilvēku, ar ko sarakstāmies, pirmais, kas jānoskaidro, ir, kā viņš vēlas, lai raksta viņa vārdu un uzvārdu. Par to, kā latvieši spītīgi kropļo paši savai tautai piederīgo uzvārdus, varētu uzrakstīt veselu grāmatu. Ja nu negadīes pats būt par upuri šādai kropļošanas sistēmai, tu pastāvi un spītīgi saki, ka viss ir kārtībā. Bet ja, piemēram, gadās, ka tavs vārds ir Bārenis un tava sieva negrib būt Bārene, jo abi viņas vecāki ir dzīvi, valodas bi-

rokrāts tikai viltīgi pasmaida. No Bacha iztaisīt Bahu ir necieņas un tumsonības kalngals. Necieņu pret līdzcilvēku veicina latviešu valodas rakstības birokrāti, ka gramatikai ir augstāka vērtība nekā cilvēkam. □

J. Jurjāns Purvins

=====

PATIESĪBA PAR LATVIJAS VNADZĒNU NOMETŅU CENTRU "APNERI"

Pēdējā laikā mums DV organizācijā kā rietumos, tā Latvijā ir interese par lauku saimniecību "Apneri". Mēģināšu dot skaidrojumu, kā tas viss radās un kas izvērs darību, lai grautu tās pastāvēšanu.

1994. g. vasarā, pēc iepazīšanās ar vēsturiskās Mores kaujas vēsturi Cēsu rajonā, pie manis griezās ASV vanda, kādreizējā Cēsu rajona Drabešu pagasta iedzīvotāja Kristīne Vaisvīlas kundze. Viņa paziņoja, ka abi ar vīru - kādreizējo Lietuvas armijas majoru - vēloties man kā vienam no Mores kaujas komandieriem dāvināt savu lauku saimniecību "Apneri". Viņa labi saprotot, ka, tikai pateicoties leģionāru drāmatiskajām aizstāvēšanās kaujām Morē, viņas ģimene paguvusi izkļūt no komunistu ļaunuma un paglābties rietumos. Bez tam, mana izcelsme no Vidzemes Centrālās augstienes, Cēsis, Rāmuļu pagastā nostiprināja savu izvēli.

K. Vaisvīlas žests, bez šaubām, bija ļoti cēls, bet lauksaimniecība mani nesaistīja un tolaik man bija 70. gadi. Bez tam, lai uzsāktu saimniekot, ir nepieciešami lieli līdzekļi, kuŗu man nebija. Dāvinājumu nokārtot prasīja līdzekļus un lielu nervu piepūli, tādēļ no šī piedāvājuma atteicos.

Neskatoties uz visu to, viņa tomēr uzstājīgi ieteica, iekams dodu savu gala vārdu, apmeklēt un iepazīties ar apstākļiem. Drīz pēc šīs sarunas aizbraucu uz Apneriem. Līdz brauca vairāki mūsu sabiedriskie darbinieki, kuŗi pēc iepazīšanās nolēma kategoriski atteikties. Viss jau ir labi. Vidzemes augstiene, skaisti dabas skati, nu tas, kas vidzemniekam trūkst, tādēļ radās doma, vai to nevarētu pārņemt DV. Vaisvīlas kundze manai domai piekrita, bet ar noteikumu, ka tas nedrīkst nonākt komunistu rokās. Tā kā NDV pamatā bija leģionāri, viņa piekrita. Neskatoties uz to, manas un viņas domas vēl nebija noteicošas, jo par to bija jālemj NDV valdei un sapulcēm. Iegūstot tādu saimniecību, ir nepieciešami lieli līdzekļi, darba spēks un rūpes. Kādam ir arī uz vietas jādzīvo, pie tam ar agronoma izglītību. Tādu cilvēku mēs neatradām, jo neviens no vecajiem vīriem negribēja savās vecuma dienās mainīt savu dzīves stilu... Pieteicās tan vairāki agronomi, bet tie neizturēja pārrunu noteikumus, jo izrādījās, ka nav agronomiskās izglītības. Valde kategoriski atteicās, lai gan visi skatījās uz A. Kalvānu kā aktivāko darbinieku, bet arī viņš bija pret. Viņš jau paredzēja, ka viss gulsies uz viņa pleciem, jo viņš ir jaunāks par mums visiem.

Pēc atkārtotas tikšanās ar K. Vaisvīlas kundzi, mēs no viņas piedāvājuma atteicāmies. Neskatoties uz to, saruna notika, jo man radās doma ierīkot vanadzēnu nometni vai salidojuma vietu, radīt atpūtas viertu veciem ļaudīm no Latvijas, kā arī no Rietumiem. Projektu radās pietiekami daudz, lai tos risinātu, bet, galvenais, bez līdzekļiem neko nevarēja darīt. Pēc ilgām pārrunām mēs piekritām Vaisvīlas kundzes piedāvājumam. Mūsu ieteikums bija šo saimniecību piedāvāt spēcīgajai Rietumu DV organizācijai vai arī LDV. Vaisvīlas kundze par šādu priekšlikumu negribēja pat dzirdēt un to kategoriski noraidīja.

Vēlā rudenī kopā ar vairākiem NDV sabiedriskiem darbiniekiem braucām atkārtoti Apnerus aplūkot. Lauku mājas, kur piecdesmit gadus nebija bijis saimnieka un kur mitinājās dzērāji un dīkdieņi. Visapkārt bija viena vienīga

postaža. Mājai iebrukuši griesti, kūtij izzāgēti vērbaļķi un nokurināti griesti. Vienā no dzīvojamās mājas istabām padomju laikā bija ierīkota telpa medijumu apstrādei. Tur rīkojās vietējie dižvīri ne tā, kā savās mājās. Grīda pilnīgi izpuvusi, nerunājot par sienām, logiem un durvīm. Mēsli, mēsli un vēlreiz mēsli, kas biedēja civilizētu cilvēku. Klētij sapuvuši sienu baļķi un pilnībā nojucis jumts... Mēs ilgi nevarējām izšķirties, vai dāvinājumu pieņemt. Bez tam īpašums tolaik teorētiski bija Kristīnes Vaisvīlas īpašums.

1995. gadā Vaisvīlas kundze pilnvaroja A. Kalvānu kārtot visus jautājumus, kas saistīti ar viņas īpašuma atgūšanu un tā dāvināšanu NDV. Pienākumu daudz. Vajadzēja organizēt zemes uzmērīšanu, ēku tehnisko inventarizāciju, īpašuma novērtēšanu un ierakstīšanu zemes grāmatā. Vienlaikus vajadzēja noorganizēt Apneru atjaunošanas darbu. Viss tas prasīja līdzekļus, ko viņa nebija. Cik nožēlojami izskatījās Apneri, redzēja vairāk nekā 300 Vispasaules DV salidzuma dalībnieki, ko no Cēsīm atveda ekskursijā uz šo saimniecību.

Ar Apneriem saistīto jautājumu risināšana prasīja daudz laika, darba un enerģijas. Taču "vezums tika iekustināts" un soli pa soli virzījās uz priekšu.

Tā kā K. Vaisvīlas kundze pieteikumu par sava īpašuma atgūšanu nebija iesniegusi zemes reformas pirmajā kārtā, tad 7,8 ha no Apneru zemes kompensācijā bija piešķirta kādam H. Ozolam. Viņš šo zemes gabalu vēlējās pārdot. Skaista vieta Gauču ezera krastā mūs ieinteresēja, bet naudas mums nebija. Ar zināmiem līgumiem atrunātiem noteikumiem to 7,8 ha zemes gabalu nopirka Māra Skribis un Sigurds Akots Kanādā, ko vēlāk nodeva NDV īpašumā. Uz šī zemes gabala vēlāk ierīkojām vanadzēnu vasaras nometni.

1997. gada 29. janvārī, kā toreizējais NDV organizācijas priekšsēdētājs pieņēmu Apneru dāvinājumu. Nekāda prieka no šī dāvinājuma nebija, jo tas prasīja daudz darba un lielus līdzekļus. Rokas nenolaidām, jo bijām apņēmības pilni Apnerus izveidot par mūsu vanadzēnu darba un atpūtas centru.

Lai iegūtu līdzekļus un nodrošinātu Apneru nenonākšanu komunistu rokās - tas bija galvenais K. Vaisvīlas kundzes vēlējums - nodibinājām A/S (SIA), kurā varēja piesaistīt DV biedru privāto kapitālu. Rietumniekiem šajā ziņā bija laba un vērtīga pieredze. Ierosinājumam atsaucās DV biedri no Latvijas un ārzemēm. Viņi parakstīja nodomu protokolu, apņemoties Apneru projektā ieguldīt divreiz vairāk līdzekļu par mums dāvētās saimniecības vērtību.

A/S statūtos teikts, ka par biedru var būt tikai DV un savas akcijas var pārdot tikai DV. Ja kāds no DV organizācijas izstājas, tas savu ieguldīto naudu ir tiesīgs atgūt, ar to nodrošinot, ka saimniecība nevar nonākt nevēlamu personu aprīvē. Kā mēs tagad redzam, tad tāda vēlme ir zināmai cilvēku grupai, kas grib iegūt īpašumu sev, la pēc tam pārdotu un ieguldītu Slokas ielas gruvešos. Arī šo es uzskatu par netīru lietu. Tur ir tādi cilvēki, kas DV labā visā tās pastāvēšanas laikā nav darijuši neko. Visi ienākušie labumi tika pārdoti un izsaimniekoti. Brīnos, kā Rietumu DV to pieļauj. NDV vienmēr centušies vairot savas bagātības, iegūstot īpašumus un tos attīstījuši. Tagad uzradušies ļaudis, kas putina un izsaimnieko. Tie ir visiem pazīstami cilvēki.

Kopš esmu aizgājis no vadības, neesmu sevišķi interesējies par DV darbību tās iekšējās lietās, jo DVL nav vairs leģionāru organizācija. Daļa, kas tur sastāv tagad, nedrīkst būt par biedriem ne pēc statūtiem, ne laika gara. Nez' ko teiktu šodien pulkvedis Janums?

Galīgo lēmumu sabiedrības dibināšanas jautājumā 1997. gada septembrī pieņēma 72 NDV CV locekļi, nodaļu

priekšsēži un vanadzēnu priekšnieces, kas piedalījās DV sēdē. Par šo lēmumu nobalsoja arī Liepājas, Gulbenes un Dobeles nodaļu priekšsēži V. Rozentāls, A. Spulis un L. Ezergailis, kur tagad pauž sašutumu par sabiedrības izveidi. Zīmīgi, ka Rietumu DV augstākā vadība no līdzdalības mūsu projektā atteicās. □

Rolands Kovtūpenko,
bij. NDV priekšsēdētājs

JAUNĀ GAITA NR. 231

Jaunās Gaitas decembra numurs šoreiz pienāk kā dubultdāvana - parasto 68 lappušu vietā veselas 120, bagātīgi piepildītas daudz un dažādu nopietnu un saistošu rakstu brīvai domai un kultūrai!

Pirmā jāapskata vizuālā māksla - Vitauta Simaņa deļošais pārtis uz vāka, Ilgvara Šteina un Indras Avenas mākslas darbu reprodukcijas krāsās un trīs Gvido Kajona fotogrāfijas pilnas lapas apmērā. Rolfs Ekmanis raksta: "Mākslas fotogrāfa Gvido Kajona fotoobjektīvs ar asu sabiedrisku publicistisku spēku tver šodienu, veidotu subjektīvā dokumenta stilā." Par I. Šteina gleznu "Aizdomas" Voldemārs Avenis raksta: "Vai mums visiem nesēž kāds mošķis kaktā un nelūr pār plecu, kad klejojam pa internetu? Šteins visu to pamanījis sen un, uzlīcis uz papīra cilvēciņu ģīmi ar zaļu mušu uz degungala, maigi mums atgādina, ka dzīve nav vairs bez mušām..." I. Avene par savu mākslu raksta: "Ir grūti plūstošu līniju saliedēt ar spēcīgu formu. Kādreiz zīmējot vēlos ieēsties papīra virsmā, lai panāktu gribētu."

Divos atsevišķos rakstos Laimonis Mieriņš apraksta gleznotāja Arnolda Maziša dzīves devumu un savus novērojumus Rīgā, īpaši izceļot Birutas Baumanes mākslu.

Māra Gulēna par Baņutu Rubesu: "Iepazīstināt skatītājus ar kaut ko jaunu ir vārds, kas varētu būt Baņutas vizītkartē."

Nikolajs Bulmanis un Biruta Abula apraksta pagājušās vasaras Dziesmu svētkus Čikāgā. Abula nobeidz: Līdz nākošai reizei! /.../ Ja ne nākošgad Latvijā, kur Dziesmu svētku šūpulis kārts un kur smeļamies spēku visam, ko darām šeit, tad varbūt San Francisko un noteikti Indianapolisē!"

Dzejas mākslu šajā numurā pārstāv Juris Kronbergs, Gundars Pļavkalns, Jānis Krēsliņš, Juris Zommers, Kārlis Vērdiņš. Pēdējā dzejoli "Biezpiens ar krējumu" ir šādas rindas

šim vēstī adresātu nav
uz katras lapas rakstīts LOVE
tu jautri laipno lavu lej
kā cāļa zupu dvēselei
klāt atkal liksmes apogejs
tu šonakt atkal meditē
kāds aploksniti valā rauj
un paostijis saka WOW!

Indra Gubiņa apraksta Īrijas krastā redzētu zirgu ar vedēju un savu redzējumu salīdzina ar latviešu tautas dziesmu par zirgu, kas "No jūrīpas izpeldēja".

Ainas Siksnas lugas "Želupīte" pirmie 4 no 7 cēlieņiem ir par tautieti, kas no Zviedrijas ieradies Latvijā lai sameklētu sava tēva grāmatas, kas tur nosūtītas kaut kad 1960os gados.

Juris Silenieks "Gotenhafenas elēģijās" apraksta savus piedzīvojumus II pasaules kara beigās posmā Vācijā un kā viņa māte un māsa gāja bojā, kad padomju zemūdenes Baltijas jūrā ar trīs torpēdām nogremdēja bēgļiem pārpildīto pasažiertvaikoni Wilhelm Gustloff. Rolfs Ekmanis vēstī, ka Juris Silenieks ir šā gada Ērika Raistera prēmijas laureāts: "Apbrīnojama ir Jura prasme apjomā nelielajās

recenzijās piekļūt ar pareiziem formulējumiem parādību pamatam, iezīmēt jaunu tendenču iedīgļus, norādīt uz zīmīgām detaļām."

Ilona Salceviča sniedz pārskatu par pēdējo laiku latgaļiešu literatūru, liecinādama, ka brīvā Latvijā notiek latgaļiešu rakstniecības renesance, kuŗā piedalās gan vecie, gan jaunie.

Juris Rozītis ieskatās Annas Dagdas mūŗa darbā: Sāpēmot no izdevniecības jauniznākuŗo dzejoļkrājumu "Līdzības" viŗa (Anna Dagda) dienasgrāmatā raksta: "... atklāti, un nodrukāts, tas kaut kā nepatika."

Kārlis Račevskis turpina savas piezīmes par Ulŗa Bluŗķa pārdomām (JG 299) par racionālistu un Latvijas kolonizāciju. Račevskis domā, ka latvieŗiem sāks klāties labi tikai pēc tam, kad būs pieauguŗi jauna paaudze, kas nav piedzīvojuŗi padomju kolonizāciju. Savā pārliecībā Račevskis balstās uz Latvijas Universitātes moderno valodu fakultātes profesores Sigmas Ankravas esejas "Postkoloniālistisma sindroms un identitāte Latvijā". Ankrava raksta, ka 50 "nodzertie" gadi esot gan mazinājuŗi latvieŗu paŗpārliecību un atvērtību pret jauno vai sveŗādo un tieksmi pēc izglītības un atzīst, ka "... tomēr nav varējuŗi izskaust pavisam. Bet gan būs labi. Savās mājās pat sienas palīdz. Un mēs esam savās mājās."

Latvieŗu valodas apguves valsts programmas Vadības vienības direktore Aija Priedīte raksta par programmas darbību un par mītiem, stereotīpiem un aizspriedumiem, kas to apgrūtiņa, tomēr lēnām izgaist. Viŗa aicina apciemot programmas mājaslapu www.vavp.lv

Vēstures nodaļā Jānis Krēslīņš atgādiņa, ka starp II pasaules kara laikā bojā gājuŗajiem ir ļoti daudz noslepka-voto un uz nāvi notiesāto Latvijā mobilizēto karāviru. Krēslīņš uzrāda vēres, kur vēsturniekiem uzsākt ŗo likteņu izpētiŗanu un kā piemēru ŗādām liecībām pievieno nodaļu "Vienas baigas nakts pārdzīvojumi" no bijuŗā Latvijas luterāņu archibīskapa Kāŗļa Kundziņa grāmatas Laiki un likteni.

Rolfs Ekmanis atstāsta 1991. g. janvāŗa notikumus Rīgā un Viļņā. Tai laikā viņš strādājis Radio Brīvā Eiropā Minchenē un toreizējie notikumi iegūŗuŗies viŗam spilgtā atmiņā. Savu rakstu papildīņa ar ieskatu 2 grāmatās - Barīkādes: Latvijas mīlestības grāmata un Modŗa Ziemīŗa Rīgā deg uguns-kuri - Maskavā brūk padomju imperija un norāda uz materiāliem, kas atrodami barīkāŗu dalībnieku atbalsta fonda mūzejā Rīgā.

Franks Gordons raksta par "Dzīvības koku un citām sakritībām" starp dievturu un jūdaisma simboliem: "Ganne-smu reliģisks, drīzāk jau sekulārs, laicīgs cilvēks, bet emocionāli - vai nav divaini? - tāds kā jūdu dievturis."

Izsmēloŗajai esejai par spāņu humānistu Huana Luisa Vivesa (Juan Luis Vives, 1492-1540) dzīvi un darbu Haralds Biezais pievieno Vivesa apceri "Fabula par cilvēku", kuŗā cilvēks pierunā senos romieŗu dievus sevi uzpēmt dievu sabiedrībā, tā norādot lasītājam ceļu uz kristīgo humānismu.

Kiberkambarī "sveīkotāji" apsprieŗ jautājumu, vai ir vērts prasīt likuma maiņu, lai Saeimas deputātu kandidāti katrs drīkstētu kandidēt tikai vienā no Latvijas pieciem vēlēŗanu apgabaliem, tādā veīdā ierobeŗojot "lokomotīvu" īpatvaru Latvijas politikā un padarot katru deputātu tieŗāk atbildīgu saviem reģionālājiem vēlēŗājiem.

ŗajā numurā ŗādas recenzijas:

* Gundars Pļavkalns: Kēlinas Klānas Baltā odze un Egīla Ermansona Mala.

* Rolfs Ekmanis: Dictionary of Literary Biography, īpaŗi komentējot sējumus Twentieth-Century Eastern European Writers un profesora I. Endzelīna atbīldes. Rīgas

Latvieŗu bīdriŗas valodniecības nodaļas sēŗu protokoli 1933-1942.

* Gundars Ŗenīņš Kings: Journal of Baltic Studies (JBS), Summer 2002 un Fall 2002.

* Anita Liepiņa: Vēlta Toma, Aizejot, atnākot.

* Juris Silēnieks: Pūķis, Logz 1.0 un Jaunās literatūras žurnāls "Luna 6" un "Luna 7".

* Astra Roze: Laima Muktupāvēla, ŗampīņonu derība: melnie baltos ķīteļos.

* Janīna Kursīte: Maiŗa Meīrāne, Naktsvēstules.

* Uldis Sīlīņš pats par savu grāmatu Mēs esam carīnkavieŗi.

Daŗos vārdos pierakstīti zīmīgākie Latvijas likteni skaroŗie notikumi un latvieŗu kultūras izpauŗmes pazīmes visā pasaulē.

Jaunās Gaitas numuru atseviŗķu par USŗ 8.- var pasūtīnāt no redaktora vietniecēs un JG saimniecēs Ingridas Bulmanēs, tel. 416-621; ibulmanis@sympatico.ca Vīēna gada abonements (4 numuri) maksā USŗ 30.-, Kanadas iedzīvotājiem - Kŗ35.-. Latvijā atseviŗķus numurus par Ls 2 var nopīrkt Jāŗa Rozēs grāmatnīcā Kr. Barona ielā 5. Vīēna gada abonements Latvijā maksā Ls 10.-. Abonementu Latvijā var nokārtot ar Māŗas bankas starpniecību: a/s "Māŗas banka" kods 310 101 760 norēķīnu kods 2 0282 6000, Ingrida Bulmane (JG žurnāla aboneŗanai), Lācplēŗu ielā 75, Rīgā LV-1011.

Juris Ŗagariņš

=====

KAUT MUMS DVĒSELE SKANĒTU VĒL

Leonīds Breīkŗšs, Dzīve un darbi. III sējums. Sastādītāji: Ilgonis Bēŗsons un Mārtīņš Bīsters. Rīgā: Valters un Rapa, 2002. 452 lpp. Mākslinieciskais iekārtojums: Agate Apkalne.

Prominentu vietu L. Breīkŗŗa darbu III sējumā īēpēm romāns "Maldugunis", kas lasītājiem vispīrms bīja pieējams 1932. gadā laikrakstā "Latvis" (75 turpinājumos), bet 1933. g. to grāmatā izdeva "Grāmatu Draugs" Rīgā. Pēc 70 gadiem ŗo darbu tik tieŗām var lasīt atkal ar svaīgu interēsi. Ja savā laikā kritīķi romānā saskatīŗa kādu atblāzmu no Hamsuna, kas tolaīķ ļoti bīja modē, tad ŗodien ŗai lasītāŗai tas atgādiņāŗa J. Akurātera "Kalpa zēna vasa-ru", tikai ačgārnā skatījumā, jo "Maldugunis" stāsta par lauku zēna pieredzi un vīŗānos pīlsētas dzīvē. It īpaŗi Akurāteru un varbūt arī Jaunsudrabiņu atgādiņa Breīkŗŗa izteīksmes veīds ar dzīdru valodu un skaidru, gludu, īsos teīkumos tvertu stāstījumu. Aprautais, diēnas grāmatas īērakstīem līdzīgais vēstījums, ŗķīet, īpaŗi mūsdienīģi pievīlcīģs. Tāpat sīŗets - pīlsētas jaunieŗu bohēma, romantīka, jūsmā, mīlestība, sīrdsēsti, melancholīja un mīērinājuma meklēŗana "atpakaļ pie dabas" uz laukiem - tas viss taču vīēnmēr jau ir bījis un tāpat ir vēl ŗobaltdīēn.

Mazlīēt grūtāk ir urbties cauri III sējuma nodaļai "Mūsu ģīēne", kur sakopoti Breīkŗŗa publicistīskie rakstī par daŗādiem labam kristīētim un patriotam sāģīģiem tematiem. ŗēit autors ar pedantīsku paŗpārliecību uzstāŗas kā pareīza ceļa rādītājs latvieŗu ģīēņē un latvieŗu tautas dzīvē. Īpaŗi sveŗādi ir lasīt Breīkŗŗa dedzīģo īēsrtaŗānos preŗ sīēvieŗu izģlītību, jo līdz ar akadēmīsko grādu īēģūŗānu latvju zeltēnes zaudējot spēju bīt labas laulātās draudzenēs un gādiģas kupla bērnu pulcīŗa aprūpētājas. Tai pat laikā jāatzīst, ka autoram visāi daudzos punktos ir taisnība, it īpaŗi runājot par alkohola, tabakas un narkotīsko vīēlu ļaunumu, par stabīlu ģīēņē nozīmī īēvīdāļu personu un visas tautas dzīvē, kā arī par pīlsētas dzīves un uždzīves mānīģo mīrdzumu, kas lēttīģīģos nerēti īēved postā. ŗēie temati un nevīloti patriotīskā autora īēlā rūpe

par latviešu tautas izdzīvošanu un nākotni visā pilnībā atiecas arī uz mūsu dienām. Tādēļ būtu jāņem vērā Ilgoņa Bērsona grāmatas komentāros rakstītais ieteikums Breikša moralizējošo tekstu nelasīt burtiski, bet uztvert un iedziļināties tā būtībā, kas šodien nebūt nav zaudējusi savu nozīmi.

Nākošajā nodaļā seko Amālijas Breikšas aizkustinošais atmiņu stāstījums par savu dēlu, kas saīsinātā veidā pārņemts no K. Kundziņa rediģētā atmiņu krājuma "Svētuma sargi" (Mineapolē: Sējejs, 1959). Te atklājas lielā garīgā tuvība mātes un dēla starpā, kā arī mātes ietekme dēla dziļās kristīgi reliģiozās pārliecības un augstu morālu principu izveidē.

Par savu visai īso, tikai 10 mēnešu laulības kopdzīvi ar Leonīdu pastāsta Anna Pazulla Breikša. Abu dēls, Pēteris Leonīds, nāca pasaulē pēc tēva apcietināšanas un aizvešanas 1941. gada aprīlī, un viņi viens otru nekad netika redzējuši.

Ievietots arī iss dzejnieka un žurnālista Ērika Raistera (1905-1967) atmiņu raksts (no laikraksta "Tēvzeme", 1947. g. 11. nov.), kurā autors raksturo L. Breikšu kā tautisku dzejnieku un nacionālu entuziastu, kas nemeklēja tālus apvāršņus, bet vislabāk jutās savā latvieša ādā, kurai organiski svešs viss vāciskais un krieviskais.

2001./2002.. g. Daugavas Vanagi un Latvijas Radio izkārtoja Leonīdam Breikšam veltītu jauniesu darbu sacensību. Grāmatas beigās ievietoti apbalvoto skolnieču Baibas Rozes dzejolis un Rasas Rozītes apcere "Esi sveicināts, dzejniek!" Lieki teikt, ka šāda sacensība ir ļoti apsveicams pasākums.

Noslēgumā literātūrzinātnieka Ilgoņa Bērsona lietpratīgie komentāri. Grāmatā skatāmi vairāki foto attēli. Tā izdota ar Kultūrkapitāla fonda atbalstu. L. Breikša I un II sējumu laida klajā apgāds Enigma 1998. un 2000. gadā. Īpaša pateicība pienākas Breikša darbu glabātājiem, aprūpētājiem un sakārtotājiem Ilgonim Bērsonam un Mārtiņam Bisteram, kas gādājuši par to, lai mums šodien Leonīda Breikša "dvēsele skanētu vēl". □

Biruta Sūrmane,
Ņujorkā

=====

ATMIŅAS UN VĒROJUMI AR SIEVIETES ACĪM UN JŪTĀM

ZIEMSVĒTKI 2002

Vēl šodien atceros man kādreiz doto pamācību: nežēlojies par zaudējumiem, priecājies par ieguvumiem - bērniem, mazbērniem, veselību. Cilvēks tomēr paliek cilvēks, sevišķi vecs cilvēks, dzīvodams pagātnes atmiņās, bieži sūdzas: "Svētki tuvojas, bet trūkst svētku prieka, nav tā, kā tas bija bērnībā, jaunībā, nav tā, kā bija ģimenē, kad auga bērni", un tā vienmēr - nav tā, kā bija!

Šajā ziņā es neesmu nekāds izņēmums. Man atmiņu lāde piepildīta ar daudz un dažādām atmiņu mantām. Šad tad šīs mantas pārcilāju un apskatu. Tās, kuŗas patik, paturu rokā ilgāk, paglaudū, apmiņoju. Par tām, kas izskatās komiskas, pasmejos, bet tās, kuŗas ir bistamas, asas un durošas, lai sevi neievainotu, esmu rūpīgi noglabājuši lādes dibenā. Tām reti pieskaros. Negribu sevi lieki sāpināt. No tām izvairos pat vēl šodien, svētkiem gatavojoties.

Domājot par Ziemsvētkiem, nāk prātā laiks, kad skolā vēl negāju un nepazinu ne A, ne B, bet svētku tuvošanos, bez kalendāra, skaidri varēju "nolasīt" no netirām ūdens peļķēm uz eļļotās dēļu grīdas skolas telpās - skola bija ierīkota vecā baronu muižas ēkā, turpat atradās skolotāju - arī mūsu dzīvoklis. Zemnieku smagie zābaki, nesot skolas svētku eglīti, sanesa iekšā sniegu, kas siltumā ātri izkusa

un pārvērtās ūdens peļķēs. Neredzēju ne virus, ne eglī, bet visas durvis bija vaļā, un es paklusām iezagos skolas telpās. Skolotāji - parasti divi, aizņēmti ar skolēnu svētku mēģinājumiem, mani projām nedzina. Es varēju skatīties un brīvi skraidelēt gar ūdens peļķēm. Mana mazā bērna sirsniņa prieka sajūsmā ātri pukstēja - Ziemsvētki bija klāt!

Šodien Ziemsvētku tuvošanos man mēģina vēstīt veikali, skaļi spēlējot svētku mūziku, kuŗa sāk skanēt mēnesi pirms svētkiem. Veikali svētku laikā man ir vajadzīgi, lai acis nodarbinātu prātu. Lai aizmirstu sevi, savu tukšo māju, bet turētu prātā savus un radu bērnus un mazbērnu un to vajadzības. Vajadzības? Kādas tās ir, šīs saucāmās, vajadzības? Mazbērni aug ar katru gadu lielāki. Tos vairs šāds tāds spidīgs grabulītis neapmierina. Skrienu apkārt pa veikaliem, meklējot tiem piemērotas dāvanas. Nav viegli tās atrast, izvēlēties un nopirkt. Nesaprašanā bieži samulstu, apstājos un saku: "Nost ar lielo dāvanu kaudzi! Lai vecītis iedod kādu centu naudiņas, ko ielikt maciņā" Tad sāku domāt: bērni naudu maciņā neturēs - izdos! Nepirks jau grāmatītu, izmētās šādam tādām īslaicīgam priekam - slikti. Tomēr būtu vēl sliktāk, ja sāks manus dotos svētku dālderus tērēt, duŗot caurumus ausis un ne jau vienu vien, bet vairāk kā pusduci katrā, saliks akmeņus degunā, plīkajā nabā un sazin kur vēl citur! Traki, bet var būt vēl trakāk, ja iedomāsies savu miesu kā nevērtīgu papīra gabalu apskribelēt! Dzirdtu, tetovējumi esot šodien modē. Briesmas, tīrās briesmas! Tas vēl nav viss, lai Dievs nedod, ja nu šokolādes vietā sāks pirkt narkotikas! - Man tomēr ir jāskrien un drāžos uz priekšu!

Ja veikali man ir vajadzīgi, kā ir ar svētku mūziku? Atzistos, ka Ziemsvētku mūzika veikalos aizskar manas dvēseles dziļākās jūtas, bet tā mani neiepriecina, kā to darija bērnībā ūdens peļķes uz eļļotās skolas grīdas. Tā mani sāpina. No tās pat esmu bēgusi. Tā man atgādina, ka svētkos no vecās paaudzes lielās radu saimes, es būšu vienīgā bērnu un mazbērnu vidū. Dzīves dragātai, sirds nav gatava kuŗā katrā laikā, rītā vai vakarā, svētku mūziku klausīties. To gribu dzirdēt tikai man pašai izmeklētā stundā.

Lai sevi lieki nesāpinātu, esmu mainījusi vienu otru no parastajām Ziemsvētku tradīcijām. Necepu vairs piparkūkas. Piparkūku cepšanā visa ģimene ņēma dalību. Jau laicīgi pirms svētkiem mamma miklu samaisīja, papus samīcīja un, kad visiem gadījās brīvs vakars, sākas cepšana. Svētku mūzikai skanot (uz to skaļāko), viens rullēja, otrs spieda, trešais sarindoja uz pannām, kamēr ceturtais - vienmēr tikai papus, cepa. Apdegušās papus tūdaļ apēda, noskalojot uz leju ar malku sarkanā vīna. Pārējie nebeidza izceptās "garšot", izņemot vienu, kuŗš ēda tikai piparkūku miklu, kamēr gandrīz vai slikti ap dūšu metās. "Šodien nav vairs cepēja - nav piparkūku! Domāju, lai nu cep bērni katrs savās mājās, savā ģimenē! Kāds brīnums... viņi cep! Es tikai nogaršoju, iedama no viena pie otra.

Pīrāgus, dažādās smalkās svētku kūciņas savā dzīvē esmu cepusi viena. To daru vēl šodien. Pīrāgus sacepu lielu kurvi ar kaudzi. Zinu, ka mazbērni svētku vakarā pīrāgus izķers gandrīz vai ar ķeršanu, bet galdā likto svētku mielastu neaizskars, piedāvājot tikai nosacis: "Nē, paldies!" Smalkās svētku kūciņas ciena vecākā paaudze, vairāk gan kā rotājumu svētku galdam.

Ziemsvētkos negādāju sev mājas eglīti. Pirms gadiem eglīti braucām pirkt tirgū. Visa ģimene, bet galvenais pircējs bija papus. Papus vienmēr gribēja paņemt pirmo, ko ieraudzīja. Viņš teica, ka visas svētku eglītes ir skaistas, bet mammai neviena nebija gluži pa prātam, ne cenas, ne izskata ziņā. Mamma staigāja no viena pārdevēja pie otra, skatījās un meklēja. Pārējie stāvēja un gaidīja, kamēr tiem

pietrūka pacietības, tad papus gāja un paņēma to, ko bija pirmo noskatījis.

Svētkos nestiepu vairs no pagraba augšā spīdīgos eglītes ornamentus, kuņģi pa gadiem ir sakrājušies kastu kastēm. Tie laiki ir aizgājuši, bet vēl kā šodien man ausis skan mana pirmā, viengadīgā bērna kliegzieni, kas eglītes spīdīgos rotājumus ieraudzījis, lielā sajūsmā kliezda: "Bumbuļi, bumbuļi!" Kastēs ir manas mazās meitiņas no alumīnija papīra veidotie zvani un pāris brāļa dēliņa rociņām rūpīgi taisītie mēnestiņi, dāvināti vairāk kā pirms četrdesmit gadiem. Tur ir virkne ar zilzaļām elektriskām spuldzēm, kas gadu no gada vēstīja Kristus piedzimšanu un kuņas mājas ārpusē uzlika papus. Nav vairs papus, nav vairs svētku eglītes, spožuma un gaismu. Lai nu bērni pušķo savas mājas, un pušķo arī! Es tikai priecājos, skatos un klausos, iedama no mājas uz māju. Dzirdēju, ka mazais Pēterītis bijis ļoti norūpējies, sacīdams: "Ja mums nebūs gaismīņu, Ziemsvētku vecītim pie mums nenāks!" Kā liekas, šī doma viņam bija radusies no nesen svinētās "Halloween" (Budeļu) dienas, kad bombongas gāja meklēt tikai tajās mājās, kurām bija svētku noskaņa - gaiši logi, spožas gaismīņas, spokaini ķirbji un raganas.

Svētku priekšvakara diena, kā vienmēr, bija ļoti aizņemta gan mājās ar vēl nepabeigtu dāvanu ietišanu, gan pie bērniem ar tīrīšanu un spodrināšanu, svētku mielastu gatavošanu un galda klāšanu radu saimei. Kad darbi bija apdarīti un steidzīgie bērni, ar kliezdošiem un brēcošiem mazbērniem izvadīti braukšanai uz baznīcu, gāju mājās, lai postos svētvakaram. Jutu, ka esmu nervoza, sentimentāla, pa daļai kašķīga, pa daļai bēdīga, ka nebraucu uz baznīcu - paliku mājās...

Prātā stāvēja mana piecgadīgā mazmeita, kuņa, uz baznīcu braucot, negribēja gērbt manu svētkiem pirktu ar baltām špicītēm un rozītēm greznoto zaļo samta kleitiņu. Jā, katram sava gaume! Pēc pāris sekundēm atkal: mana meita tāda nebija. Tā bija daudz vecāka un gudrāka, kad vairs negribēja manas rūpīgi šūtās kleitiņas - šuva pati. Atceros, ka es bērniībā priecājos, kad svētku vakarā dabūju baltas zeķītes un vienkāršu parka kleitiņu, jutos kā princese! Beidzot stingri nosacīju: "Okei", ir jau labi, bet no šīs dienas kleitas pirksu tikai pati sev, jābeidz sirdīties. Tie ir tikai sūkumi un sūkumi dēļ nepalikšu "jocīga"! Sevi sabārusi, nomazgājos, izbaudot vannas ūdens siltumu. Jutos labi.

Svētvakaram pienācīgi sagērbusies izgāju ārā vēsajā ziemas gaisā. Neko svētkiem piederīgu ne redzēju, ne dzirdēju, tikai jutu, ka man pēkšņi sāka nākt raudiens.

Svētkus, kuņas kādreiz tik ļoti gaidīju un mīlēju, tagad braucu sagaidīt viena - viena no "vecajiem" - kādreizējiem sešpadsmit. Pienākuma apziņas dēļ savaldījos. Man ir jābrauc! Man ir jāturpina - jārāda - jāuztur ģimenes kopība, ģimenes prieks!

Sasparojoties nošpaucu degunu, izslaucīju acis, bez kādas jūsmošanas nogrūdu pāris sniega pārslas no logiem un ieiecu autiņā...

Spēcīgi aizcirtusi durvis un kāju stingri uz benzina pedāļa uzspiedusi, sniegam virpuļojot, aizbraucu, lai bērnu un mazbērnu vidū, ar smaidu sejā svētītu savus mīļākos svētkus - Ziemsvētkus!

Jaungada diena centrā 2003

Ziemsvētki nosvinēti. Patika noskatīties priecīgajās bērnu sejiņās, kas vēl ticēja Ziemsvētku vecītim, dāvanas saņemot, kā arī tajās, kuņas tik mīļi pasmaidīja. Tik daudz dots un daudz saņemts, Kristus bērniņu pieminot.

Veco gadu aizvadīt un jauno sagaidīt bērni ar mazbērniem un draugiem gatavojās ziemējos - uz laukiem, tālu no trokšņainās pilsētas, slēpojot un slidojot. Ja bērni gadijumā iedomātos, ka būšu mājās vientuļa, teicos ejam uz

centru, kur paredzēta Jaunā gada sākuma atzīmēšana. Lai nejostos viena un atstāta, kā tas man gadās, un lai pusceļā nepārdomātu un nepārbrauktu atpakaļ mājās, kā tas jau kādreiz noticies, uzaicināju sev līdz mīļu paziņu.

Vecā gada pēdējā dienā radio biedēja klausītājus ar "salstošais lietus" (freezing rain - atkala) - tie ir vārdi, kas parasti mums visiem iedvēš bailu sajūtu. Zipoja par slidinām ietnēm, ledainiem ceļiem un bridināja, lai lieki nebraukānot apkārt, turoties mājās. Man tomēr bija jābrauc un es braucu. Izstaigāju veikalus, iepirkos un samaksāju bankā vecā gada parākus. Laiks bija silts, gaudainais ledus nebija slidens un ātri izkusa. Bija slapjš, tomēr jauks. Vakarā sagatavoju savu dienas "ķērumu" - laša fileju, centra groziņu galdam. Pirmo reizi pēc daudziem gadiem, Jaungada nesagaidījusi, ielīdu gultā zem siltām segām, lai jaunā gada pirmajā dienā celtos "priša" un postos uz centru. No rīta laicīgi piecēlos. Pabaroju savu vienmēr izsalkušo kaķeni, stāvēt pie virtuves izlietnes, iedzēru krūzi kafijas un tad palēnām sāku darboties gar vakarvakarā sautēto lasi. Novietoju fileju (zivs formā) uz lielo metāla šķīvi starp salātu lapām un citronu šķēlēm, pārleju ar krējuma mērci, iepurināju zivs mugurā piparu zviņas un ieliku olīves aci. Apslaucīju šķīvja malas un nodomāju, ka iznāca labi.

Rīta stundas bija ātri pagājušas un sāku posties centrā. Man nebija neķāda zināšana, kā dāmas Jaungada dienā gērsies. Vai būs uzposušās? Vadijos pēc savas izjūtas, lai gan beidzot uznāca šaubas. Sāku skatīties un domāt, vai tikai mans gaļais lakats ar zeltītiem "rimbuļiem" nebūs par spīdīgu, par "izlecošu". Tomēr lakatu nost neņēmu. Sabāzu gaļos lakata galus svārkos - tur bija diezgan rūmes un manai "figūrai" nekādu jaunumu nedarija. Biju gatava.

Uzvilkau jaunās ādas zābakus, gaļo ziemas mēteļi un atvēru āra durvis. Ak vai! Kas par skatu! Manas trepes, lejā kājceliņš - klāti ar biezu un gludenu ledus kārtu, un tālāk mūsu mazā ieliņa - spīd kā spogulis! Lēnām, ar kāju aptaustot katru kāpienu, nokāpu pa trepēm, bet lejā uz kājceliņa, kājas jaunajos zābakos slidēja katra uz savu pusi, gaļais mētelis tinās gar ceļiem, nevarēju balansēties, jutos kā "pile uz ledus". Izbaīļu domas ātri šaudījās pa galvu: sak', vai jau kritīšu pirmajā jaunā gada dienā, kā iznesīšu un novietošu autiņā savu zivi?! Tīrais negals ar šo centra rautu! Prātīgāk būtu palikt mājā. Tomēr - solijos. Jābrauc!

Tupus rāpus esmu atpakaļ istabā. Lielā steigā uzstiepu kājās vecos zābaķeļus, uzrāvu mugurā iso ikdienas mēteļi (vai nu man kāda glaunuma vajag), paķēru bundžu ar Tērvetes krasta smiltīm un dūšīgi tās mētādama nokaisīju trepes un celiņu uz mašīnu. Bez kādām problēmām ieliku autiņā šķīvi ar zivi, paķēru pudeli, kāda nu gadījās pie rokas - neesmu pieradusi par "atspirdzinājumiem" domāt un, nervozēdama, ka būšu vēl un par sagaidāmo ledus otrā galā, braucu uz centru. Izrādījās, ka manas bažas bijušas veltīgas - nebija ledus, nebija problēmu. Papēmusi savu paziņu, mēs abas, kā lielas dāmas, pēdējā brīdī iesojām centra zālē. Paziņa nodeva savu "groziņu" saimniecēm, kamēr pati, pabīdot traukus ar ēdieniem sāpus, novietoju savējo uz bagātīgi klātā galda. Man par lielu prieku un izbrīnu zivs, gandrīz vai sviešus iesviesta autiņa bagāžas novietnē, man steidzoties un braucot pāri visām bedrēm, kuņas parasti parādās tikai pavasari, bet nebija mazums jau šodien, bija "transportu" labi pārcietusi.

Apgrīzjos. Apskatījos apkārt. Meklēju vietu, kur piemesties. Cilvēki jau bija apsēdušies pie galdiem un priecīgi čaloja. Netālu no izejas durvīm sēdēja man pazīstamie "baznīcas" cilvēki. Galda galā ieraudzīju vairākus brīvus

krēslus. Tur mums abām ar paziņu bez liekas spiešanās iznāca vieta. Nosēdamies. Es uzliku galdā savu "Dubonet" pudeli, bet viena no dāmām tūlī pasteidzās piepildīt mūsu glāzes ar šampanieti. Mana nestā pudele likās esam nevietā un to vēlāk neuzkritoši pabāzu zem galda. Aprunājos ar savu blakus sēdētāju jauku - dāmu, tad pametu acis apkārt. Redzēju, ka visi klātesošie bija man vairāk vai mazāk pazistami tautieši. Tūlī ievēroju, ka dāmas bija krietni uzpučējušās. Kā rādās, šodien sievieši vairs nekaunās svētkos uzlikt kādu spidīgāku rotu vai uzvilkt kādu greznāku drēbes gabalu. Manuprāt, tas cilvēku izrauj, kaut uz brīdi, no ikdienas pelēkuma.

Jutos kā mājās, kā pašu ģimenē. Paliku droša, pat pārdroša. Tāpat sēžot, neuzkritoši un lēnām izvilku savus garos lakatu galus no brunčiem un palaidu tos brīvībā. Lai nu karājas visā savā godībā! Viss bija kārtībā...

Paceļot acis no balti klātiem galdiem uz augušu, ievēroju, ka zāles griesti ir dekorēti ar garām virknēm spidīga, krāsaina, papīra šampanieša pudelēm un glāzītēm. Redzu, ka ne tikvien posāmies mēs, dāmas, bet arī centra zāle bija greznā Jaunā gada sākuma atzīmēšanai. - Kāds darbīgs, sabiedrīks cilvēks bija daudz strādājis, lai radītu omulību un svētku sajūtu centra viesiem. Nevīlus, uz pāris sekundēm, domas aizlidoja pagātnē. Kādreiz mums bija Ludis, kas svētkos dekorēja zāles, ielika tur savu izdomu, laiku un veiksmi... tomēr... nekad nepaliekam bešā... pazūd viens - rodas otrs... tīri kā pasakā!

Nekādas garās atklāšanas runas nenotika - pāris Svēto vārdu centra gada sākuma atzīmēšanai. Dienu pavadīja ar dzejām, humoru, dziesmām, pat dejām un akordeona mūziku. Ļaudis ar bagātīgi klāto mielasta galdu ilgi nekārdināja un laicīgi lūdza pie galda. Cilvēki nesteidzās, lēnām cēlās, vēlēdami tiem, kuriem nebija paspējuši un tiem, kuri bija nosebojušies, laimīgu Jaungadu. Kā jau mana gada gājuma ļaudis, tie pa lielākai daļai vēlēja labu veselību un prieku, gan piemetinādami: "Ja būs veselība, būs prieks." Cēlos arī es. Sapēmu un devu laimes vēlējumus, pastarpēm sakārtojot, ar roku nobraucīju savu garo lakatu un pamazītēm virzījies uz galda pusi. Bet kas tad tas? Mani pirksti atdūrās pret kādu stūrainu papīra gabaliņu lakata galā. Ak šausmas, pie lakata karājās zīmīte ar cenu! Nekritu izmisumā, neskrēju projām. "Vienā mierā", uz leju neskatoties, turpinot vēlēt laimes, norāvu ar sarkanu zīmuli svitroto papīra gabalu un neuzkritīši iesviedu turpat esošajā papīru kurvī. - Nebūtu bijis jākaunās, laka s nebija pirktis dolāru veikalā, bet nezina kāds dārgais tas arī nebija. To dabūju pie Luras, kad bija jau nocenots. Šodien pirmo reizi ar to štātējoties, aizmirsu nopemt cenu.

"Grozīpu" galds bija lielisks. Jā, kas tur vien nebija. Dažādi salāti - sēņu, pupiņu, rasols. Zivis - gan želejā, gan sautētas, gan pildītas, sāļītas un kūpinātas. Šrimpu riņķis, cūkas šķiņķa šķēles un brūni apcepināti putna gaļas gabaliņi. Divi šķīvji ar olām un divi ar pīrāgiem. Mājās cepta garda maize un droši vien vēl cits, kas nupat ir piemirsies. Noslēgumā - kafija ar garšīgām kūkām un smalkām kūcīnām. Nebija šaubu, bija daudz domāts un strādāts, sagatavojot šo bagātīgo cīnastu.

Kad izsalkums bija apmierināts, notiesājot pamatīgi piekrauto šķīvi ar mielasta galda labumiem, patika pasmieties, klausoties anekdotēs un patiesos humoristiskos piedzīvojumos. Smieklī veicināja gremošanu un aizbaidīja žāvas un miegainību. Zālē valdīja jautriība. Čalas aplūsa, kad zāles vidū uz mazā melnā centra krēslīša nosēdās vienmēr jaunais un visiem labi pazīstamais akordeonists Augusts un kā īsts meistars "rāva valā" - spēlēja centra saimei labi pazīstamas melodijas. Ļaudis nebija skubināmi. Klausoties aizrautīgajās akordeona skaņās, visa saime sajūsmā dūžīgi dziedāja, gan sēdot, gan pieceļoties un

sadodoties rokās. Bija izdalītas dziesmu lapiņas, bet tikai retais tajās iemeta aci. Ļaudis zināja vārdus no galvas, un kā nu nē! Tur bija viņu bērnība, viņu jaunība. Tā bija pagātnes atbalss!

Dziedādama norausu sajūsmas asaru. Jā, dziedot aiztecēja mani pirmie skolas gadi dzimtenē, dziedot uz augu svešumā, un kad dzīve man bija dāvājusi mūzikālu radu pulku, svētkos netrūka dziesmu un akordeona skaņu...

Kad saime bija izdziedājusies un sāka kavēties pagātnes atmiņās, vienam otram patika pagrozīties uz deju grīdas, tomēr grīda tā nepiepildījās kā jaunībā. Dāmu valsi spēlējot, dažī kungi jau laicīgi pazuda. Sieviešu netrūka, bet tās valša takti no saviem krēsliem necēlās. Dāmas, vai nu labi paēdušas negribēja kustēties, vai bija par daudz izvēlīgas jeb kā bērnu dienās kautrējās savu simpātiju atklāt!

Sāka jau krēslos - isas ir pirmās jaunā gada dienas! Ļaudis, labi izpriecājušies, pamazām gatavojās doties uz mājām. Es savācu savu tukšo trauku, papēmu pagaldē noglabāto "neatkorķēto" pudeli un kopā ar paziņu braucām mājās, pa ceļam vēl pārrunājot, kā nemanot aizgāja diena... kā nemanot ir aizgājuši gadi...

Braucot garo ceļu gabalu, arvien vēl kavējos domās: cik jaukas bija centrā pavadītās stundas. Tur bija prieks, neviltots, īsts, saulains prieks - dzimtenes dzintargraudi, kuņus katrs viens, kas vēlējas varēja iebāzt savā kabatā. Tā vien likās, ka arī manā kabatā grabēja pāris no šiem dzintargraudiņiem, un domāju, ka, mājās pārbraucot, es ielikšu tos savā atmiņu lādē. □

Ausma Hūns,
Montreala

PAVERU CEĻU PAVASARIM

Es paveļu ceļu Pavasarim.
Man vāzē ir skuju izrotātas
Jau sirdī jūtu ilgas pēc ziediem,
Bet rotājumi skujās koši mirdz
Pavasara, vasaras saule vēl košāki mirdz,
bet man vāzē ir skuju izrotātas.
Sniedziņš pamazām nokusis,
Ledus figūras pamazām salūzis.
Jāņem no skujām košās rotas nost.
Jāteic sveikas Ziemai un skujām man vāzē
Ir laiks pavērt ceļu Pavasarim.
2002. gada janvārī

Andžela Dazukste,
Daugavpils PU 3. kursa studente

GAIDOT GĀJPUTNUS ATGRIEZĀMIES

Ilgojos dzirdēt gājputnu balsis,
Kad viņi atgriezīsies,
Kad viņi nolaidīsies Latvijas mežos.
Gājputnu ceļš ir garš, bet atgriešanās
ilgas vēl stiprākas.
Savu draugu acis skatos,
Saules staros kā zeltā laistos,
Kā ir gājputnam būt?
Ja šie putni man stāstīt spētu,
tad es uz pasaules balto un zaļo vasaru sētu.
Kā ir gājputnam dzīvot?
Ja šie lielie ceļotāji man atbildēt varētu,
tad varbūt arī es nedaudz palidotu...
2003. gada janvārī

Andžela Daukste,
Daugavpils PU 3. kursa studente

JAUTĀJUMS

Vai varētu tā būt? -

Salst,

Dvēsele salst

Pasaules telpā...

Iemirdzas dažādu gaismu

Atspulgā

Kā domu pārle -

Kāpēc? -

Mūžīgais kāpēc,

Jūtams, bet neizmērojams

Taču tā sasalt nespēj -

Tai tikai var salt -

Sadzīves telpā,

Dažādu enerģiju loki

Visādi spēki ap to rotaļās iet,

Jo taču tik piedienīgi, labi -

Salstot tai sāk -

Vai sāk?

Un sākēs vēl ilgi.

Cik ilgi? -

Sāpes pasaules alga.

Salst,

Dvēselei salst -

Tu saviem spēkiem centies to sasildīt...

Vai spēsi,

Jeb sasalsi pats?

2003. gada 26. janvārī

Mārtiņš Štauers

MĪLI LATVIEŠU VALODU

LNAK Izglītības nozares rīkots simpozījs 2003. gada 1. martā, Latviešu centrā, Toronto

Jo krietnāks latvietis, jo mīļāka viņam sava tēva valoda. Milēt valodu tadēļ, ka tā tēvu valoda, to nevar ikkatrs darīt. tur vajag dižena, grezna tēva dēla (tagad K. A. teiktu arī - mātes meitas)!

Man nav svētākas valodas par latviešu valodu; man nav mīļākas tautas par latviešu tautu.

Tie ir vārdi, kuŗus pirms, apmēram, 130 gadiem teica dedzīgais Tautas atmodas laika vadonis Kronvaldu Atis, kas cinījās par latviešu valodas tiesībām un tanī laikā bija tās cītīgākais kopējs. Viņa darba izcilākie turpinātāji 20. gadsimta sākumā un Latvijas neatkarības gados bija Kārlis Mīlenbachs un Jānis Endzelins.

Līdz Otrā pasaules kara sākumam bija sasniegts daudz, bet tad sekoja 50 gadu Latvijas okupācija, kuŗā mūsu tautas nacionālisma izpausme - latviešu valoda tika gremdēta. No okupācijas laika spaidu sekām mūsu tauta dzimtenē vēl nav pilnīgi atkopusies. Vecās valodas nezāles, kas likās jau izravētas, no jauna atkal sazēlušas, pareizrakstība arvien vēl pakļauta padomju laika neprātībām un notiek aizraušanās ar svešvalodu aizguvumiem.

Tanī pat laikā tautas daļa trimdā cinījās par savu pastāvēšanu un latviešu valodas saglabāšanu, pieturēdamās pie filoloģiski pamatotās, tā saucamās, Endzelīna pareizrakstības. Trimdas palīdzēm mainoties, arī šis uzdevums nav viegls. Rezultātā ir izveidojušās atšķirības starp dzimtenes latviešu un latviešu svešumā runāto un rakstīto valodu. Tas ir nenormāls stāvoklis. Vienotas latviešu kultūras attīstības labā ir nepieciešama sadarbība un filoloģiski pamatoti centieni pareizas un daiļas latviešu valodas attīstībai. Sadarbībā darbi veicami no abām pusēm. Solis tanī virzienā ir arī simpozījs "Mīli latviešu valodu!"

Simpozījs ir zinātnieku un speciālistu sanāksme kādu jautājumu iztirzāšanai, kas gan neizslēdz arī citu interesentu piedalīšanos.

Simpozija "Mīli latviešu valodu!" mērķis ir:

- zinātniska un sabiedriska apspriede par pašreizējās latviešu valodas jautājumiem, kas domāta plašam interesentu lokam;

- uzsvērt latviešu valodas nozīmi kultūrā un sadzīvē;

- rosināt skolotāju interesi valodas mācības dažādos aspektos;

- šīs darbības popularizēšanā Latvijas, sevišķi 'maza-jā', presē, kā arī mudināt rakstu publicēšanu šais jautājumos;

- griezties ar ieteikumiem pie Latviešu valodas komisijas Latvijā.

Simpozijā aicināti piedalīties šie referenti:

Prof. Austris Grasis, baltu valodu filologs (Bonnas universitātē). Temats: "Valoda un vara". Prof. Grasis apskatīs latviešu valodas jautājumus šodienas Latvijas politiskā iekārtā.

Dr. Valdis Muktupāvels, etnomūzikologs (Latvijas Universitātē). Temats: "Valoda kā vienotāja". Dr. Muktupāvels apskatīs temas saistītas ar valodu kā kultūras apziņāšanas līdzekli, uzsvērt folkloras jautājumus.

Pedalisies Kuldīgas rajona avīzes "Kurzemnieks" redaktore Daiga Biteniece. Pirms dažiem gadiem avīze saņēma Latviešu preses biedrības Kanadas kopas balvu par teicamas latviešu valodas lietošanu.

Simpozija programma iedalīta divos cēlienos. Rīta cēliens notiks no plkst. 9:30 līdz 11:45: registrēšanās - ievada uzruna - Graša referāts - jautājumi un atbildes.

Pusdienu pārtraukums (varēs nopirkt Centrā) pārtraukums no plkst. 11:45 līdz 13:00.

Pēcpusdienas cēliens, 13:30-15:00: ievads - Muktupāvela referāts - jautājumi un atbildes - rezolūciju pieņemšana - simpozija slēgšana.

Simpozija rīcības komitejas prezidijs: Agra Asmus-Vāgnere (priekšsēde), Klāvs Zichmanis, Kornēlija Zariņa un Jānis Mežaks. Locekļi: Inta Purva, Inese Kukse, Ilze Vinklere, Pauls Legzdiņš un Ingrida Viksna.

Simpozija ietvaros iespējama virslektoru viesošanās arī Hamiltonā, Kičinerā, Otavā un Montrealā. Ja ir vēlēšanās, steigami jāsazinās ar Agra Asmus-Vāgnieri: tel. 416-236-7044 vai e-pasts - araa_v@hotmail.com.

Simpozija ietvaros tiek rīkots arī sacerējumu konkurss "Mīli latviešu valodu!" Kanadas latviešu skolu skolēniem. Dalībnieki tiek dalīti divās vecuma grupās. 1. grupā skolēni līdz 8. klasei; sacerējuma apjoms 2 līdz 4 lappuses. 2. grupā ģimnazisti no 1. līdz 4. klasei; apjoms 3 līdz 6 lappuses. Sacerējumiem jābūt mašīnrakstā vai datorsalikumā ar dubultām atstarpēm.

Darbi iesniedzami LNAK birojā, Latviešu Centrā, Toronto, līdz šī g. 10. februārim. Darbus vērtēs komisija: Inta Purva (priekšsēde), Ingrida Viksna, Inese Kukse, Ilze Vinklere un Pauls Legzdiņš. Rezultātus paziņos 21. februārī. Balvas pasniegs simpozijā 1. martā. Katrā grupā būs 2 balvas: 1. vieta - \$ 200, 2. vieta - \$ 100.

Rīcības komiteja gatavo brošūru ar materiāliem par latviešu valodu, kuŗu izsniegs registrētiem simpozija dalībniekiem.

Dalības maksa simpozijā: ziedojumi, sākot ar \$ 10; skolotājiem un skolēniem par brīvu.

Vakarā simpozijam pieslēgsies vakarēšana, kuŗu rīko Latviešu Centrā Toronto. Vakarēšanā piedalīsies A. Grasis un V. Muktupāvels, kuŗi vadīs dziedāšanu, rotaļas un dejas. Programma būs īpaši piemērota jaunatnes iesaistīšanai dažādās nodarbībās. □

Jānis Mežaks

LNAK/LNJAK STIPENDIJA

2001. gadā LNAK gadskārtējā pavasara sesijā pieņēma lēmumu ar LNJAK ciešāki sadarboties un dibināt stipendiju, kuŗa veicinātu sadarbību starp abām organizācijām un veicinātu latviešu jaunatnes piesaistīšanu mūsu kopējā latviskā darbībā.

Stipendijas vadlinijas, kas seko, nosaka jaunieša pieteikšanās noteikumus un laika sprižus, kuŗi jāievēro. Kandidāti lūgti pieteikties ar vēstuli, kuŗā minētas detaļas par projektu. Stipendiju komiteja kandidātam izsūtīs aptaujas lapu ar detaļām par kandidātu un projektu, kas atkal jāatsūta komitejai izskatīšanai un lemsānai. Šogad stipendijas lielums ir ap \$ 2.300 un tiks izsniegts pakāpeniski pēc vienošanās ar stipendiātu un komiteju, kuŗa izrauga kandidātu.

Ja gadījumā stipendijas fonda noteikumi netiek pildīti un projekts no kandidāta netiek pildīts, kā noteikts vai nolicgts, tad stipendija ir jāatmaksā stipendijas fondam.

Visi pieteikumi sūtāmi uz LNAK biroja adresi:
LNAK/LNJAK STIPENDIJA, 4 Credit Union Drive,
Toronto, ON M4A 2N8

LNAK un LNJAK Stipendijas vadlīnijas

1. Stipendija (viena) tiek piešķirta Kanadas latvietim/latvieteī no latviešu izcelsmes no 18 līdz 30 gadu vecumam pēc izziņota konkursa un kandidātu izvēles (sk. 3. punktu).

2. Stipendija domāta izpalīdzēt piedalīties kādā pasākumā vasaras mēnešos Latvijā. Darbam Latvijā ir jāilgst vismaz 1 mēnesi.

3. Projektā, kurā kandidāts vēlas piedalīties, ir vēlams, ka tas būtu no rietumu latviešiem atbalstīts projekts, kas ilgst mēnesi vai vairāk. Var apkopot arī ar vairākiem projektiem, kuri tiek apstiprināti no LNAK/LNJAK veidotās komitejas.

Komiteja sastāv no diviem LNAK pilnvarotiem valdes locekļiem un LNJAK priekšsēža.

4. LNAK piedalās stipendijā ar 2000 Kanadas dolāriem. Pārējā naudas summa tiek pievienota no LNJAK organizācijas pēc tās ieskatiem vai spējam. Stipendijas nauda tiek glabāta atsevišķā kontā pie LNAK Kultūras un Izglītības fonda. Fonds izmaksā naudu stipendijas kandidātam/kandidātei.

5. Konkursu stipendijai izsludina latviešu presē un kandidātiem jāpiesaka sava kandidatūra līdz 22. martam (pasta zīmogs), lai stipendiju komiteja varētu pasludināt balvas piešķirumu pirms 15. aprīļa.

6. Stipendijas kandidāts/te slēdz līgumu ar stipendijas komiteju (LNAK/LNJAK) par projektēto darbu Latvijā un kā tas tiks izpildīts. Gadījumā, ja kandidāts neizpilda līgumu, stipendija ir atmaksājama organizācijām, kuras piedalījušās projekta stipendijas atbalstīšanā.

7. Pēc nokalpota laika Latvijā stipendiātam/tei ir jāiesniedz rakstisks ziņojums par saviem piedzīvojumiem, kā arī var runāt un aprakstīt maiņas stipendijas noteikumus, ko komiteja var ņemt vērā nākamā gadā, piešķirot stipendiju kādam citam kandidātam/tei. Stipendiju nevar atkārtoti piešķirt personai, kura kādreiz jau to saņēmusi no LNAK/LNJAK.

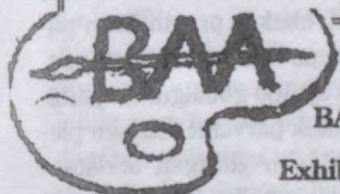
Stipendiātam/tei atgriežoties no Latvijas ir gada laikā jāsniedz vismaz divi referāti divos latviešu centros par saviem piedzīvojumiem projektos un darbos Latvijā. Iemesls noturēt referātus ir, lai iepazīstinātu vietējo latviešu sabiedrību ar apstākļiem Latvijā, kā arī apgaismot LNAK/LNJAK organizāciju darbību Latvijas atbalstam.

9. Ir vēlams, ka stipendijas kandidāts/te būtu LNJAK biedrs/re, vai aktīvs darbinieks latviešu sabiedrībā.

10. Pieteicoties stipendijai kandidātam/tei jāiesniedz rakstisks lūgums LNAK/LNJAK stipendijas komitejai, kura atbild ar anketas izsūtīšanu.

Mārtiņš Sausiņš,
LNAK valdes priekšsēža vietnieks

SVEŠVALODU NODAĻA/OTHER LANGUAGES SECTION

BALTIC ARTISTS ASSOCIATION

Exhibit Instructions and Conditions

1. Art Show Particulars:

* **Dates:** April 4-6th, 2003

* **Times:** Vernissage at 5:00 PM on Apr. 4th, 2003, Show on 5-6th April, Sat. 10 AM to 7 PM and Sun 9 AM to 5 PM

* **Location:** Our Lady Gate of Dawn Church, Lithuanian Parish, Corner Drake & De Seve Streets: **Metro**

Jolicoeur.

* **Art Work drop-off time:** 8:00 AM to 12:00 PM Friday, April 4th.

* **Deadline for receipt of participants Lists of Exhibits:** 22nd of March, 2003

* **Show conveners:**

Oskars Vindedzis, President, 514-731-3167

Romas Verbyla, Chairperson, 514-739-9471

Dzintra Palejs, Secretary, 514-487-9693

* **Hanging fee:** \$ 20.00 payable at drop-off of art work.

* **Commision:** 15% of all sales, deducted by Baltic Artists Association.

2. Instructions to Exhibitors:

* A completed "List of Exhibits" form (blank enclosed) must be received by Baltic Artists Association at 1465 Rue De Seve, Montreal, QC M4E 2A8 or by the show conveners by the above deadline.

* A maximum of 6 works are permitted per Artist.

* Insurance of all art work exhibited is the responsibility of each artist, however every effort will be made on our part for their safety.

* Every effort will be made to provide each exhibitor desiring one 4 ft. x 8 ft. board surface to obtain it. Should the entries received indicate a shortage of space, the conveners (or delegate) may contact exhibitors approximately one week before the show to ask them to reduce their proposed number of exhibits in an equitable manner.

* All paintings which are to be hung shall be framed with quality materials and be ready for hanging.

* All works for sale must be labeled (back or bottom) with the name and telephone number of the artist, the title of the work and price.

* All art work shall be brought to the show at the above drop-off time. At that time, exhibitors shall pay the hanging fee.

* Each artist shall hang his/her exhibits on hooks which are provided and/or place them in the assigned spaces, complete and install Baltic Artists Association labels along with artist's name plate using the adhesive gum provided. It is suggested that artists also install trays with copies of their biography (and business cards if desired).

* The Hanging Committee may make adjustments to the layout of the exhibits which, in their judgment, improve the quality of the show.

* Exhibiting artists should arrive at the vernissage before 5:00 PM opening. Name tags will be provided by The Baltic Artist Association.

* Each show monitor shall follow the special instructions provided during the show which describe the duties related to handling the sales, safeguarding the show revenue and assisting visitors.

* At the end of the show the Artists shall remove their exhibits and return all material supplied by The Baltic Artists Association such as the standard artist's name plates and tags, hooks and other hanging accessories, etc.

* Artists will be reimbursed by the Baltic Artists Association at the closing of the show for paintings that were sold.

The Conveners

At the next conference or The Baltic Artists Association on March 11, 7 PM at the above address Hille Viires will give a presentation on Estonian artist in graphics - Edvard Wiiralt.

JĀNIS MEŽAKS 80-GADNIEKS

2003. gada 21. janvārī, Toronto latviešu sabiedrībā plaši pazīstamajam sabiedriskam un izglītības darbiniekam Jānim Mežakam apritēja 80 dzīves gadi. Ar savu nosvērto, neatlaidīgo un pašizliedzīgo darbu viņš ir ieguvis redzamu vietu latviešu vadošo kulturāli-sabiedrisko darbinieku aprindās Kanadā un ir pazīstams arī Latvijā. Sevišķi nopelni viņam ir latviešu jaunatnes audzināšanas laukā, kur viņa vadībā tika izveidotas latviešu skolas Kanadā, ar noteikti izteiktām latviskās audzināšanas un izglītošanas programmām pamatizglītības un vidējās izglītības līmenī. Tāpat nenoliedzams ir viņa pienesums latviešu kultūras saglabāšanā un tālākveidošanā. Jānis Mežaks ir arī ļoti respektēts un iecienīts kanadiešu sabiedrībā, kur viņam lieli nopelni latviešu tautas un Latvijas interešu aizstāvēšanā.

Jānis Mežaks dzimis 1923. gada 21. janvārī, Madonas apriņķa Savienas pagastā. Pirmo sabiedriskā darba pieredzi iegūst iesaistīdamies 119. Savienas mazpulkā, kļūstot par priekšnieku un arī par mazpulku diženo. Tālākajās dzīves gaitās mēs viņu redzam kā karavīru, skolotāju, vēsturnieku-archivāru un sabiedrisku darbinieku.

Jānim Mežakam sirdij tuvu arvien bijis audzinātāja-skolotāja darbs. Uz to gatavojoties Latvijā, viņš apmeklēja Rēzeknes Valsts Skolotāju institūtu, kur absolvēja 1943. gada pavasari. Kara laika notikumi dzīves gaitām tomēr deva citu ievirzienu. Viņu iesauc Vācijas darba dienestā un nepilnu gadu vēlāk, jau 1944. gada janvārī, Latviešu leģionā. Pirmajām apmācībām noslēdzoties, viņu komandē uz instruktoru skolu Vācijā. Seko kadeta gaitas karaskolā Čehijā. Tālākās dienesta gaitas noved pulkv. V. Januma pulkā Vācijā. Karavīra gaitas noslēdzās ar kara gūstekņa dzīvi Zedelghēmā, Beļģijā.

Kara gūstekņu posmam seko islaicīga iesaistība UNRRA's dienestā Libekā. No 1946. - 1949. gadam strādā skolotāja darbu Baltiešu bērnu nama latviešu nodaļā Klingbergā, Eutinas tuvumā, Vācijā. 1949. gada rudenī izceļo uz Kanadu. Pēc liguma gada nokalpošanas pievienojas Toronto latviešu kopībai, kurā pavadīti visi turpmākie dzīves gadi.

1951. gada sākumā uzņemtas Latviešu Nacionālās Apvienības Kanadā Izglītības nozares vadību, kad sāk organizēt latviešu skolu darbu, mācību programmu, grāmatu un mācības līdzekļu sagādi. LNAK Izglītības nozari vada nepārtraukti 37 gadus, paralēli māca vēsturi Neklātienes skolā, beidzot uzņemoties tās vadību. Viņa vadībā noorganizēja un noturēja 11 skolotāju konferences.

Daudzus gadus darbojies LNAK padomē kā padomes loceklis un LNAK valdes loceklis. No 1989. - 92. g. bija padomes priekšsēdis, pēc tam ievēlēts par LNAK goda dalībnieku.

J. Mežaks turpina izglītoties Toronto universitātē. 1960. gadā iegūst bakalaura (B.A.) gradu un, turpat, 1963. g. maģistra (M. A.) gradu vēsturē. Seko darbs Ontario provinces archīvā, kur vadīja valdības dokumentu nodaļu. Vēl arvien veic LNAK archīvāra pienākumus.

J. Mežaks visilgāk darbojies LNAK un ir šīs organizācijas mūža dalībnieks. Ir arī DV Kanadā mūža biedrs. Pieder Sv. Jāņa latviešu ev.-lut. draudzei un kādu laiku bijis draudzes padomes loceklis. Ir aktīvs PBLA darbību jomās. Pilda PBLA Brīvības fonda pārvaldes vicepriekšsēža Kanadā pienākumus, kā arī LNAK Izglītības un Kultūras fonda priekšsēža, Toronto latviešu kreditsabiedrības valdes vicepriekšsēža, DV CV Ideoloģijas nozares referenta un DV CV padomnieka pienākumus. Darbojas DV

Mēnešraksta redakcijas kolēģijā, kuras sastāvā vada Chronikas nodaļu. Strādā "Latvija Amerikā" redakcijā. Pēdējos gados uzņēmies un ļoti sekmīgi veicis grāmatas "Okupāciju varu nodarītie postījumi Latvijā 1940-1990" (Melnā grāmata) izdošanas koordinatora pienākumus. Drīzumā sagaidāms tās saīsināts izdevums angļu valodā ar nosaukumu "Unpunished Crimes". Līdzdarbojas TLTA pasākumos. Daudz rakstījis periodikā un lasījis referātus gan par izglītības, gan kultūras jautājumiem, kā arī vēsturisko notikumu vērtējumiem.

J. Mežaks pieder studentu korporācija Beveronija un ir Toronto kopas seniors. Par pašizliedzīgo darbu ir apbalvots ar LNAK, DV CV un DV KV atzinības rakstiem un DV krūšu nozīmi zeltā. 1993. gadā saņēma PBLA Kultūras fonda balvu par darbu latviešu kultūras un izglītības laukā.

Vēlam mūsu darbigajam jubilāram vēl daudzus raženus dzīves un sabiedriskā darba gadus. □

A. Kalupnieks,
Hamiltonā

KONSTANTĪNAM ČAKAM 75

Nebūs, laikam, neviena Montrealas latviešu sabiedrībā, kas ne tikai pazītu vienmēr atsaucīgo, darbīgo un gaŗo distanču skrējēju Konstantīnu un kuŗam viņš nebūtu kādreiz stiepis pretim savas izpalidzīgās sirds gaŗo roku. Jau visai parasts šajā divu seju - franču un angļu - mūŗam nesamierināmās Kvebekas provinces lielpilsētā Montrealā kļuvis teiciens: "Nu, piezvani Konstantīnam, viņš jau neatteiks nākt palīgā." Vai tā ir viņa dzimtā Bērzgales pagasta, Latgalē, ieraŗa vai tēva ieaudzināts dzīves tikums, to vēl neesmu izdibinājis, bet milzum liela un devīga sirds gan viņam ir. To labi zin Daugavas Vanagi, Latvieŗu biedrība, Latvieŗu Sabiedriskais centrs, Pensionāru apvienība, vietējo organizāciju padome un rinda to, pie kuŗu durvīm no sava "pikapa" vieglās transporta maŗinas vienmēr smaidīgs "rāpās" arī jubilārs. Cik gan reīŗu montrealieŗi, viņa tuvākie draugi un ģimenes piederīgie - dēli ar ģimenēm, vēlēdamies paildzināt viņa, sava labdaŗa un tēva mūŗu, nav centuŗies viņu pārliecināt, ka 25 gadi ir skrieŗanai un 75 soļoŗanai, bet bez panākumiem. Jā, mans labais draugs ir diezgan stūrgalvīgs, šķiet, piemīrsis, ka jau iekāpis otrās iesaukŗanas lielajos zābakos. Par jubilāra "nedarbiem" gaŗo un vidējo distanču skrāŗienos liecina rinda 1., 2. un 3. vietu saņemtie apbalvojumi, atzinības raksti un uzvaras medaļas, kaut gan reīŗ 2000. gada vasarā jubilārs vairs nebija tālu no lielākā apbalvojuma - koka krusta, kuŗa tuvums, šķiet, viņu daudz nav iebaidījis, jo vēl šodien "ņemot kājas pār pleciem". Vairāk gan tikai sava prieka pēc...

Jau agrāk MLB Ziņotāja bijuŗi raksti par K. Čaka panākumiem un Latvijas vārda daudzīnāŗanu skrāŗienos, kuŗos parasti piedalījies sporta krekļā ar uzŗūto Latvijas ģerboni. K. Čaks sācis skriet tikai ap 1979. gadu, 52. gadu vecumā. Pēdējo 20 gadu laikā jubilārs piedalījies ap 230 dažādu gaŗo distanču sacīkstēs, sākot ar 5 km un beidzot ar maratonu - 42 km. Ne tikai Kvebekas provincē un pārējā Kanadā, bet arī ASV, un no tām 25 maratonus. Noskrēŗjis ap 7000 km un ieguvis ap 180 godalgu. Uz jautājumu, ko gaŗajās distancēs ir grūtāk pārvarēt - fizisko piepūli vai garīgo pagurumu, atbilde ir diezgan atklāta - garīgo pagurumu. Tam seko piezīme, ka kājas gan vēl klausot, bet prāts skrienot pavisam uz citu pusi.

K. Čaks dzimis 1927. g. 12. februāŗi Rēzeknes apriņķa Bērzgales pagasta "Āpŗos", sīkzemnieka ģimenē, kā tas parasti Latgalē bijis. Tēvam kā Latgales atbrīvoŗanas cīņu dalībīniekam, dalot muiŗas, piešķīrts 3,5 ha pleķītis zemes. Tēvs, kā jau bijuŗais virsnieks, bijis ļoti stingrs un vien-

Canada Village), kur Tevi pat suns nevar sadzi? Šķiet, ka mēs Tevi, draugi un domu biedri, vēl isti nepazīstam, jo bijām iecerejuši, ka Tu vienmēr būsi mūsu vidū. Par nopelniem DV organizācijas darbā K. Čaks saņēmis augstāko apbalvojumu - DV nozīmi zeltā.

Tavas DV nodalas un valdes vārdā

Skrastipu Indulis.

ATIS SJANĪTS

Profesionālais darba lauks. Lektors Latvijas Universitātē (1989-1992); Latvijas Ārlietu ministrijā: Internacionālo likumu nodaļas vadītājs (1992-96); vēstnieks Lietuvā (1996-2000); vēstnieks Vatikanā ar rezidenci Viļņā; 1999-2000 vēstnieks Maltā ar rezidenci Viļņā.

Pārvalda 6 valodas - latviešu, angļu, franču, vācu, lietuviešu un krievu. Saņēmis sekojošus apbalvojumus: Lietuvas Gedimina ordeni, Vatikana St. Gregor Magni ordeni un franču Order for Merits.

Viņa akreditācija notika 11. februārī ģenerālgubernatoros A. Klarksones (Adrien Clarkson) vasaras mītnē Citadelē, Kvebekas pilsētā. Tajā pat reizē akreditējās vēl Madagaskāras, Cape Verde un Nepālas vēstnieki. Formālā akreditācijas daļa nebija pieejama aicinātajiem viesiem. Tajā formalitātes tika nokārtotas īsā laikā (ap 10 minūtēs ar katru vēstnieku). Pēc tam vēstniekus ar militāru godu pieteica visai aicināto viesu saimei atsevišķā telpā, kurā ģenerālgubernatore publiski sasveicinājās ar katru vēstnieku un viņa viesiem. Pirmā vienība bija Latvijas pārstāvji. To vidū bija vēstnieka sekretāre Māra Fricberga un vēstniecības darbiniece Ieva Lapiņa, LNAK valdes priekšēža vietnieks Mārtiņš Sausiņš ar kundzi un Mārtiņš Štaubers. Īsajā sarunu laikā Klarksone cildināja latviešu rosmes un panākumus Kanadā un pasaulē. Uzziņām arī, ka Klarksoni saista detektīvu romāni un ka viņa tikko ar lielu sajūsmu izlasījusi pazīstamā zviedru autora Mankellas Henninga romānu *Suņi Rīgā*. Tas viņai ļoti patīcis, iepazīstinājis ar dzīves apstākļiem Latvijā deviņdesmito gadu sākumā. Viņa to nodevusi tālākai lasīšanai savai meitai. Pasaule, tiešām, kļuvusi maza.

Vēl bija iespēja iepazīties ar Kanadas Ārlietu ministrijas ģenerāldirektoru Austrumeiropā Robertu Mekkeju (McKay), kuŗa darbības laukā ir 10 ES uzaicinātās valstis. Atklājās, ka pēkšpi degpunktā nonākusi NATO sakarā ar Francijas un Vācijas veto pret militāro palīdzību Turcijai. Rezultātā NATO varētu pat izjukt. Cik gan strauji mainās pasaules politiskās situācijas. Tika arī minēts fakts, ka ES finansiāli uzturot Vācijas kapitāls.

Jaunais vēstnieks pārrunājis ar ģenerālgubernatori eventuālo Latvijas valsts prezidentes V. Viķes-Freibergas oficiālās vizītes iespējas vistuvākajā laikā.

Šajā gluži neformālajā pasākumā bija patikama gaisotne un vispārējas sarunas. Netrūka visdažādākā veida uz-

mēr sagaidījis tūlītēju, bezjautājumu uzdevumu izpildišanu. Māti zaudējis agrā bērnībā. Abus ar 6 gadus vecāko brāli uzaudzinājušas krustmātes, kuŗas pratušas arī palutināt, cerot, ka no Konstantina izaugšot baznīckungs, daudzu ģimeņu sapnis. Zimīga piezīme - lai kā centies, jubilārs nekad neesot varējis mērit "grubuļainos " ceļus uz brāļa pretalkoholiķu līgu, kādas bijušas pie katoļu dievnamiem. Brālis kritis vienā no 6 Kurzemes lielkaujām 1944. gada novembrī. Kad pats Konstazntins 1943. gadā gribējis iestāties Latviešu leģionā, viņazm atbildēts, ka ganu zēnus viņiem nevajagot. Atbildējis, ka bez viņa jau kaŗu neuzvarēšot. Lai kazut kā palīdzētu savai dzimtenei, atradis citu ceļu, kā iesaistīties kaŗotāju rindās, par ko gan viņš nevēlas daudz stāstīt.

1944. g. ar savu vienību atsūtīts uz Kurzemi, sabijis kādu laiku Igaunijā, tad atkal atpakaļ uz Latviju pie Liepājas bunkuru būves un beidzot uz Oderas un Berlīnes kļauju līnijām, kur sabijis līdz Berlīnes kapitulācijai 2. maijā. Nakti no krievu ielenkuma izbēguši, sasnieguši amerikāņus, kur viņa vienība gandrīz bazdās nomērdēta. Pārvietots kopā ar citiem gūstekņiem uz Putlosas gūstekņu nometni, bet 1946. gadā atlaisti un pēc 3 mēnešu kļīšanas pa Vāciju, sasnieguši Ģeštates (Geestacht) bēgļu nometni Hamburgas pievārtē. Tur jubilārs kopā ar citiem nodibina skautu-roveru nodzļu un pievērsās skautismam. 1947. g. aizbrauc uz Angliju, dažus mēnešus strādā lauksaimniecībā, tad, lielākas peļņas kārdināts, pāriet darbā Notinghamšaires (Nottinghamshire) ogļraktuvēs, iestājas Mansfildas (Mansfield) DV nodalā un, tēvam nezinot, papem par sievu velšu meiteni Airisu (Iris). Neskatoties uz iebraukšanu laulības ostā un iekāpšanu vīra zābāzkos, Konstantins atrod otru mīlestību - motocikletu un, pretēji sievai, tas netiek daudz saudzēts. Tāds patraks jau viņš vienmēr esot bijis, ko apliecina vecumdienu maratoni.

Iebrauc Kanadā un apmetas Montreazlā, kur vada pie katoļu draudzes skautu nodaļu, bet maizes darbu pelnās uz būvēm, būdams arī par šoferi. Nobeidz radio-televizijas kursus. Strādā lielajā Norterna (Northern) uzņēmuma radara nodaļā par inspektoru. Dažus gadus vēlāk dabū darbu pilsētas pārvaldē par nekustāmu īpašumu inspektoru, plānotāju, iepircēju un vēlāk par sabiedrisku uzņēmumu nocenotāju-izvērtētāju. Strādādams tur, saticis daudz un dažādus cilvēkus, draugus un skaugus, arī tādus, kas viņam piedāvājuši brīvu, 6 pēdu dziļu mūža māju par to, ka neesot bijis pierunājams. Kāds viņu vienmēr sargājis.

Par savu mūža draugu Konstantīns pastāsta, ka viņa "velšu meitene" vienmēr visos gaŗajos skrējienos, publikā stāvēdama, viņu ne tikai uzmuninājusi, bet arī izdalījusi nacionāla rakstura politiskas skrejlapīņas, prasot brīvību Latvijai un Baltijas valstīm, jo viņas "sapnis" taču sacīkstēs piedalīties ar Latvijas ģērboni uz sava sporta krekla. Viņa bijusi lepna uz savu vīru - latvieti.

Abi laulībā uzaudzinājuši 2 dēlus, kas ieguvuši augstāko izglītību un atraduši sev labus darbus. Dzīves biedreni Airisu zaudējis 1987. gadā, bet tās vietā aug divas skaistas atvasītes, un nepabeigta darba vēl daudz. Šķiet, ka lielais jubilārs savā dzīvē līdzpaņēmis savas skaistās Ezerzemes dievišķo mīlestību un tagad to dala tiem, kam tās mazāk, pirmajā vietā vienmēr liekot savu tēvu zemi. Pirms dažiem gadiem, būdams savā dzimtajā pagasta apvidū, "iemainījis" savas labās, Kanadā pirktais kurpes pret Latvijas "smaidošām" un atbraucis atpakaļ ar tām. Tāds vēl šodien ir Konstantīns - devējs, neņēmējs.

Bet - kāpēc Tev bija mūs jāatstāj, jāpārdod mazā
ligzdīņa Montrealas salas rietumos un jāaizbēg uz 110 km
tālajiem laukiem, Augškanadas miesta apvidū (Upper

kodas, kafija, tēja, sulas un vairāku paveidu šampanieša. Tas ilga, apmēram, divi stundas.

Citadeles novietojumā, kas atrodas Laurenča straumes stāvajā ziemeļu krastā saulainajā un aukstajā februāra dienā (-20 grādi C) pūta negants vējš, kas dzina smalko sniegu kā smiltis jūrmalā. Tas, savkārt, dedzināja vaigus. Pašā Laurenča straumē paisuma rezultātā ledus sākumā plūda uz rietumiem, tad atkal uz austrumiem. Starp to veikli peldēja satiksmes prāmji, kas uztur kontaktu ar dienvidu krasta Levi pilsētu.

Šis ir otrais gadījums, kad Latvijas vēstnieks Kanadā akreditējas šajā vienreizējā vēsturiskajā vietā, kurā savā laikā izšķīrās Kanadas likteņi. Še akreditējās iepriekšējais vēstnieks Jānis Lūsis.

Vēlēsim jaunajam vēstniekam sekmes un atbalstīsim viņa centienus savu iespēju robežās. Sarunās A. Sjanits apliecināja savu patiesu interesi mūsu sabiedriskajos centienos. Noklausoties viņa sarunās ar Kanadas valdības pārstāvjiem, iepriecināja viņa veiksmē virzīt Latvijas intereses diplomatiskajā un politiskajā forumā. □

M. Štauers

NOTIKUMI MONTREALĀ

PENSIONĀRU JAUNGADA SAJETS

Pirmais pensionāru saimes saziets šajā gadā notika 16. janvāra pēcpusdienā Latviešu centra sarīkojumu zālē, pulcinot ap 50 apmeklētāju. To atklāja valdes priekšsēdis V. Paegle ar Jaungada sveicienu un aicinot pieminēt mūžībā aizgājušo Pēteri Rudzātu. Viņš nolasīja vairākus dzejoļus un teica lūgšanu.

Ar patiesu interesi pensionāri noskatījās 1991. gadā uzņemtas melnbaltās video filmas par Brīvības pieminēkli, barikāžu dienām Rīgā. Domās varējām atcerēties mūsu tautas lielo vienotību, sīkstumu un drošsirdību, pretojoties Latvijas okupantu - krievu speciālo vienību uzbrukumam tautas brīvības aizstāvjiem. Redzējām Omona vienību mežonības ar žurnālistu un kino operātoru nošaušanu.

Biedrzine Ilga Strautiņa pasniedza dzimšanas dienas kartiņas janvārī dzimušajiem, kādu bija tikai trīs - Ernai Ozolai, Kitijai Vitiņai un Miervaldim Peizem. Pēc "Daudz baltu dieniņu..." nodziedāšanas, saskandinājām viņa glāzes.

Saimnieces Aina Paegle, Hediņa Ozoliņa, Andra Lazdiņa un Biruta Kalace bija klājušas bagātīgu galdu ar viltoto zaķi, mērci, kartupeļiem salātiem un dažādiem cepumiem, kamēr bufetnieki Georgs Strautiņš un Ēriks Skujiņš pacienāja ar trīs dažādiem padzēriem - viņa paveidiem.

Andris Spura pastāstīja par saviem piedzīvojumiem barikāžu laikā Latvijā. Viņam tajā laikā bija gadījies būt Rīgā. Sajūta neesot bijusi patikama un bailes purinājušas bikšu galus.

Šie saieti var notikt tikai ar dažu saimes locekļu uzupurēšanos. Divi tādi cilvēki ir Voldemārs un Aina Paegles, un to ļoti labi zina pati sirma galva saime. □

Skrastiņu Indulis

ORGANIZĀCIJU PADOME

Montrealas latviešu organizāciju padomes sēdi 22. janvārī, Latviešu centrā, vadīja Andrejs Vitols, tās priekšnieks. Bez viņa tajā piedalījās 7 citi organizāciju pārstāvji, kas apstiprināja iepriekšējās sēdes pieraksti un uzklusēja dažādus ziņojumus.

Kasieris V. Paegle ziņoja, ka Valsts svētku sarīkojums izmaksājis \$ 1535.75, kamēr ienākumos \$ 1435.-, dodot 173.50 iztrūkumu, kas segts no padomes kases. Iztrū-

kums varētu mazināties, ja izdosies pārdot pārpalikušo viņu kādai no pārējām padomes dalībniecēm. Līdzšinējā sadarbības gaisotnē tas droši vien notiks. Uzkrātie līdzekļi 2002. gada beigās - \$ 2526.89. Pagaidām izdevies novērst bankas pakalpojumu maksas.

Priekšsēdis A. Vitols piedalīsies lietuviešu valsts svētku sarīkojumā 16. februārī, plkst. 11, viņu katoļu baznīcas zālē De Seve ielā, Verdānā.

Turpinot padomes Stipendiju fondu, aicināja locekles un privātas personas ziedot tam līdzekļus un interesentus pieteikt rakstiski savas vēlmes līdz šī gada 1. maijam A. Vitolam, 105 56th Avenue, Lachine, QC H8T 3B8. Līdz šim datumam kārtojamas iemaksas fondam un organizāciju dalības maksas (\$ 25), sūtot tās kasierim V. Paeglem, 58-8th Avenue, Terrasse Vaudreuil, QC J7V 3M4. Par šo ievietos samaksātu paziņojumu nākamajā MLB Ziņotāja numurā.

Uzsāka priekšdarbus nākamajam Valsts svētku sarīkojumam, ko paredzēja sestdien, 15. novembrī, Latviešu centrā. Par svētku runas teicēju vienotās aicināt Dr. Staņislavu Jerumani no Šerbrukas. Koncerta daļā varētu piedalīties ansamblis "Straume", ko vada Br. Alks.

LNK valdes loceklis R. Klaiše ziņoja, ka Toronto no amata atteicies Latvijas goda konsuls un apvienība būs gatava ieteikt šim pienākumam kādu citu Kanadas latvieti. Tāpat viņš ziņoja par Kanadas 2001. g. tautas skaitīšanas rezultātiem, no kuriem varot uzzināt itin plašas ziņas par latviešiem. Tiklīdz šīs ziņas būs sakopotas, solīja plašāku iztirzājumu.

DV Montrealas nodaļas valdes priekšsēdis Indulis Skraitiņš ziņoja, ka uz Latviju nodaļa palīdzībai nosūtījusi \$ 24.000.-, pievienojot atvēlējumiem īpašas aptaujas lapas. Atgrieztās lapas liecinot, ka apstākļi Latvijā ievērojami mainījušies un ka daudziem līdzšinējiem pabalsta saņēmējiem tas vairs neesot vajadzīgs.

Ev.-lut. Trisvienības draudzes priekšnieks A. Spura norādīja, ka draudzei esot 7 māsu draudzes tēvzemē un ka katrai no tām nosūtīti ASV \$ 250.-. Gaidamajā vasarā draudzē atkal kalpošot stud. theol. Alisona Lapsa.

Ar lielāku sarīkojumu rudenī savu 20 gadu pastāvēšanu svinēšot Montrealas latviešu sabiedriskais centrs (13. septembri).

Pensionāru apvienības vadītājs V. Paegle norādīja, ka 28. martā notikšot gada sapulce, kurā jāpārvēlot esot visa valde, bet aprīļa sākumā - gada svētki.

Jauktais koris "Atbalss" maija beigās atkal piedalīšoties "mazajos dziesmu svētkos". Katskiļos, kā to darījis pēdējos gadus..

Aktīvu darbību uzsākusi deju kopa "Ačkups", ik svētdienu pulcējoties mēģinājumiem no plkst. 18-21, latviešu centrā.

M. Štauers norādīja, ka 11. februārī Kvebekas pilsētas Citadelē akredīsies jaunais LR vēstnieks Kanadā Atis Sjanits un ka Konkordijas Universitātes Loyola campus 16. februārī, plkst. 16, komponista Imanta Ramiņa, kas dzīvo Britu Kolumbijā, jaunākā darba pirmatskaņojumu dos St. Lawrence koris, kas darbu pasūtījis. Arī pats komponists ieradīsoties Montrealā.

Organizāciju sēdes tapušas par teicamu sadarbības centru, kurā tiek saskaņoti visi latviešu sabiedriskie pasākumi Montrealā. Nākamo sēdi paredzēja 6. maijā, plkst. 19:30, Latviešu centra sēžu zālē. □

MONTREALAS BALTIEŠU MĀKSLAS PADOME

Padomes vadība ir sevišķi sajūsmināta par lielo atsaucību tās rīkotajiem kursiem bērniem lietuviešu sabiedrībā. Tie notika 1. februārī lietuviešu katoļu baznīcas sarīko-

jumu telpās, 1465 De Seve ielā, Verdānā. 5-10. gadu grupā 15 bērnu mācījās apsveikuma kartiņu gatavošanu, bet 10 līdz 15 gadu grupā tikpat daudz - jostu aušanu. Stundu ilgajās nodarbībās piedalījās arī skolotāji un citi interesenti. Kopā šis sestdienazs saiets bija pulcinājies gandrīz 50 dalībniekus. Nodarbibas vadīja māksl. Oskars Vindedzis.

Labie panākumi mudinājuši kursu rīkotājus darīt ko līdzīgu Latviešu sabiedriskajā centrā, Lašīnā. Uzsāktas sarunas par iespējamiem datumiem un laiku ar Montrealas latviešu skolu un centra vadību. Cerams, ka šo kursu datums būs pieejams visā drīzumā.

Padomes nākamā vispārējā sanāksme (konference) notiks 11. martā, plkst. 19:00, Latviešu centrā, 3955 Provosta ielā, Lašīnā. Tajā 15 minūšu referātu sniegs igau-niete Hille Viires par igauņu grafiķi Edvard Wiiralt.

Apvienības Mākslas skate notiks no 4.-6. aprīlim, Lietuviešu katoļu baznīcas sarīkojumu telpās, De Seve ielā. Sīkākas detaļas par šo nozīmīgo sarīkojumu, lūdzu, lasiet Svešvalodu nodaļā, šī numura 13. lappusē. □

* * * * *

VĒRTĪGA UN VIENREIZĒJA PROGRAMMA

Kārtējā Latviešu sabiedriskā centra palaunadza saietā 7. februārī, Latviešu centrā, par savu ilggadīgo būvinženieru darbu stāstīja inž. Andris Palejs, īpašu vērību pievēršot dažādu celtnu elektroniskai projektēšanas programmai smadzenī (datorā), kādu viņš sastāda jau 1962. gadā. Toreiz vēl smadzeņu ātrums nebija sevišķi liels un tomēr šādā programmēšanas darba rezultātā izdodas ievērojami paātrināt konstrukcijas darbus un ietaupīt līdzekļus. Sākumā par šo programmu interese ir niecīga. 1969. gadā sākas sadarbība ar Dr. Imantu Freibergu, kas ir liels speciālists smadzeņzinātnēs. Abi inženieri kopā izveido savu celtniecības projektēšanas smadzenī firmu, kas piedāvā savu programmu ieinteresētām celtniecības sabiedrībām. Ar šo programmu tiek celtas vairākas celtnes Ņujorkas Battery parka rajonā. Programmu izmanto arī Čīlē, kur celtnes jānodrošina pret daudzajām zemestrīcēm (līdz 600 gadā), kas piemeklē šo valsti. Gadiem aiztekot, programmas pielietošana dod to lietotājiem vēl lielākus ietaupījumus, jo smadzeņu ātrums nu palielinājies tūkstoškārtīgi. Rodas lieli ietaupījumi izejmateriālu izmaksā. Un tā šobrīd 110 stāvu jaunceltni var projektēt tikai 144 sekundēs. Bez šīs programmas, kas ir vienīgā pasaulē, tas prasītu 8 inženieru darbu veselu gadu. Tas rada pretestību inženieros un inženierfirmās, kas baidās no darba zaudēšanas.

1997. gadā īpašnieki programmēšanas firmu pārdod lielajai Rand elektroniskai sabiedrībai. Tā šobrīd nonākusi lielās naudas grūtībās, akcijām nokritoties uz \$ 2,50/gab. vērtībā, un tā nav samaksājusi visu pārdošanas cenu. Tagad tiek pieprasīta iztrūkstošā samaksa vai jāatgūst īpašumā pati programma. Tā ir sarežģīta lieta.

Gadījumā, ja tiktu atgūta šī vienreizējā projektēšanas programma, kurai šobrīd nav sāncensā, būs jādomā atkal par tās pielietošanu. Šajā sakarībā inž. A. Palejs jau viesojies LR vēstniecībā Otavā, lai pārliecinātos par iespējām to izmantot Latvijā. Ja tas izdotos, pavērtos ceļš uz visas Eiropas tirgu.

Inž. A. Palejs ilustrēja sacīto ar dažādiem materiāliem, kurus interesenti varēja apskatīt. Protams, vairums no viņiem no tiem neko sevišķu nesaprata. Projektēšanas programmas veido simtiem lappušu biezās brošūras. Ja agrāk bija vajadzīgas šo programmu izdrukā, tagad tās tiek uzglabātas smadzeņa cietajā diskā, no kura tās var izmantot pēc vajadzības un atkārtota izdruka vairs nav vienmēr vajadzīga.

Saieta dalībniekos bija arī inž. Jānis Paliņš, kas sāku-ma gados strādājis tajā pašā inženieru firmā kā A. Palejs.

Viņu pazišanas sniedzas jau no 1962. gada. Visam ar savu profesionālo interesi sekoja inž. Jānis Tērauds.

Saieta dalībniekiem bija daudz jautājumu, kurus referents atbildēja lietišķi, dodot katram savu atbildi. Bija interesanti uzzināt par šo vienreizējo latviešu inženieru sa-niegumu, par ko bija dzirdēts, bet tuvāku ziņu bija maz.

Bija sākas pārrunas par citiem tematiem, kā gaidāmo kaŗu Irakā un Eiropas lomu tajā.

Centra saimnieks Laimons Bisenieks bija klājis bagā-tīgu pusdienu galdu ar dažādiem gardumiem.

Nākamais saiets būs 7. martā, plkst. 12, Latviešu cent-rā. Sietos var piedalīties jeb kurš interesents. Personas, kas varētu dod priekšlasījumu par kādu tematu, palauna-dza saietos gaidītas. □

* * * * *

NOSLĒGUSIES DV KV ZIEMSVĒTKU AKCIJA

DV Montrealas nodaļas valde izsaka sirsnīgu pateici-bu visiem DV KV un DV Montrealas nodaļas darba atbals-tītājiem, kas ar savām artavām dod mums iespēju turpināt mūsu darbu ar palīdzības sniegšanu trūkcietējiem dzimtenē, Kurzemes Brāļu kapu Lestenē izbūvei un kriu-šo leģionāru pārapbedīšanai kopējā kapsētā, kā arī Brīvi-bas pieminekļa atjaunošanas darbu nobeigšanai. Kaut arī mūsu mūžs ir tuvs pēdējai iesaukšanai un sirmās galvas prasās pēc pelnītās atpūtas, pirms 58 gadiem pasāktais darbs vēl nav nobeigts un vēl arvien atskan palīdzības lūgumi no mūsu tēvu zemes. Par saipu vietā aizsūtīto nau-du esam saņēmuši daudz pateicības vēstuļu no daudzbrē-nu ģimenēm, slimajiem un skolām, kas liecina, ka ceļš uz labklājību vēl ir garš un tāls. Tur vēl avien valda nabadzi-ba, trūkums un izmisums. Cik ilgi Dievs dos mums spēku vēl kustēties, esam nolēmuši neapstāties, bet turpināt ie-sākto darbu. Jums, ziedotājiem, ziņojam, ka no 19 ziedotā-jiem esam saņēmuši \$ 615.-, no kuriem 50% paliek mūsu nodaļai un otri 50% tiks pārsūtīti DV KV uz Toronto tās darbu turpināšanai. Šo Ziemsvētku ziedojumu akciju at-balstījuši:

\$ 10.- M. Štauers; \$ 20.- Linda Karlsons, J. Metums, Jadviga Ozoliņš, Nora Saletes, Malda Skaistkalns, E. Skujiņš, Lidiņa Stadiņš, G. un I. Strautiņi; \$ 25.- E. Bārdiņš, Mirdza Kalacis, I. Klaiše, E. Krūze, E. Reveliņš, O. Rozentāls; \$ 40.- J. Skrastiņš, \$ 55.- K. Čaks, \$ 100.- K. Deksnis, V. un A. Paegles.

DV KV un DV Montrealas nodaļas vārdā pateicamies Jums visiem par Jūsu atsaucību un labestību, lai turpinātu savu palīdzības darbu mūsu sērdienītei tēvu zemē. Viņa cenšas piecelties, bet vienai spēks par maz. Mums jā-sniedz tai roka.

DV Montrealas nodaļas valde

* * * * *

* Iznākusi monografiska eseja par pianistu Artū-ru Ozoliņu "Mūzikas maigais spēks". To sarakstījusi Ingrīda Daktēre-Duhanovska.

Autore uzrakstījusi nopietnu darbu, kurā daudz infor-mācijas, fotogrāfiju un pianista laika biedru piezīmju. Tā lasās viegli un dod plašu ieskatu A. Ozoliņa dzīves gaitās.

Artūram Ozoliņam 2002. gadā piešķirts Triju Zvaigž-ņu ordenis un šī gada janvārī Lielā balva mūzikā 2002. gadā.

Grāmatu var iegādāties pie Birutas Kalaces pensionā-ru saietos vai to pasūtīnot, rakstot B. Kalacei, 4938 Prince Street, Pierrefonds, QC, H8Y 2E7.

Grāmatas cena: \$ 20.-

Tā noteikti būs interesanta lasāmviela un varētu būt teicama dāvana dažādos gadījumos. □

Lūdzam materiālus nākamajam MLB Ziņotāja numu-ram nekavējoties, bet ne vēlāk par 28. februāri.

Red.

REPRESĒTIE VAI IZNĪCĪBAI NOLEMTIE

Gaužam nepareizs, patiesībai neatbilstošs, jaunākās paaudzes maldinātājs un vecākās Gulaga nometņu iznīcībai padotās, bijušās vergu līdzgājēju saimes pazemotājs ir pašas bijušo izsūtīto organizācijas izvēlētais un pieņemtais apzīmējums - represētie un Represēto apvienība. Laikraksta "Laiks" 49. numurā 14. decembrī politiskā apskatā "Jaunami Latvijas politikā" 9. lpp. šīs apceres beigās ir mazs rakstiņš "Represēto apvienības konference". Divaini, ka pati represēto apvienība, kuŗas biedri ir vēl dzīvie aculiecinieki komunistiskās Padomju Savienības nežēlībām un tās iestāžu, pasaules vēsturē ļoti reti zināmiem tautu iznīcināšanas papēmieniem, mežonībai un necilvēcībai, ir izvēlējusies tik maigu, pasaules maz pazīstamās līdzjūtības acīs viegli attaisnojamu apzīmējumu - "Represēto apvienība". Vispirms jau jābrīnās par nelatviskā vārda "represētie" izvēli, kad latviešu valodā to ļoti labi atvieto vārds "apspiestie". Vai tad vārds "represētie" pasaka ko vairāk vai labāk kā "apspiestie"? Man nebūtu nekādu iebildumu, ja šis vārds "represētie" atbilstu kaut cik patiesībai, nežēlībām, kādas piedzīvoja bez vainas sodītie - badu, sāli, verdzību, mežonību un nāvi, kuŗu iezīmes vēl jo dziļi redzamas dzīvi palicēju izvagotās sejās - to, kam bija palaimējies pārbrist šo sāpju un nežēlības jūru. Šīs dziļās rētas, kas vēl pēc 60 gadiem tik redami klāja 2000. gada uzņemtajā videofilmā "Sibīrijas bērni" lielā, sirmo galvu saietā dalībnieku akmepainās sejās, gan neliecina, ka tās ir apspiestības vai represiju rētas, bet gan baltās nāves draudi Sibīrijas un Tālo austrumu iznīcības nometnēs. Vēlos jautāt pašai Apspiesto, ne Represēto apvienībai, vai tā ir ar mieru nobeigt sava izvagotā mūža ceļu ar apzīmējumu "represētie"? Vai tad jūs, tiešām, bijāt tikai apspiesti, bez tiesībām brīvi runāt, rakstīt, pulcēties, brīvi pārvietoties, jo vārds "apspiest" vai svešvalodā "represēt" nozīmē gan fiziskus ierobežojumus un tiesiskus aizliegumus, nesaistītus ar bada nāvi, nosalšanu, vergu darbu un apzinātu iznīcināšanu, kuŗai jūs bijāt padoti?

Kāda ģimenes māte Elza no Latgales raksta: "Mīlestība uz dzimto vietu, zemi, latviešu cilvēkiem ir ļoti izteikta. Vairāk kā 50 gadus krievu okupācija centās iznīdēt latviešu tautu, tās valodu, tradīcijas, mentalitāti, dzimtenes mīlestību, bet kamēr būs dzīvs viens latviešu cilvēks, būs dzīva Latvija. Daudzi brīnas, kā tik daudz latviešu cilvēki spēja izturēt neciešamās mokas gulaga nometnēs tālajos ziemeļos bez iztikas, apgērba, nežēlīgos spaidu darbos. Arī mans tēvs bija pakļauts visām šīm mocībām. Viņu pusdzīvu bēdēs iemeta liķu kaudzē Vorkutas raktuvēs. Bet viņš nepadevās, ļoti gribēja dzīvot. Izrāpās no liķu grēdas un atrāpoja atpakaļ uz nometni. Izdzīvoja un atgriezās dzimtajās mājās. Es pazīstu daudz bijušos latviešu izsūtītos. Drausmīgi ir to gadu stāsti, bet visus šos cilvēkus vieno neizsakāma mīlestība uz savu dzimto vietu, kas deva viņiem spēku pārvarēt mocības."

Drausmīgu liecību par iznīcībai nolemtu likteni dod Ilmārs Šalts savā grāmatā "Nolaupītā bērnība", kur tās autors ir viens no Šaltu ģimenes trijām atvasītēm, kas 14 gadu vecumā pārņēma gādību par savu mazo septīngadīgo māsiņu un vienpadsmitgadīgo brālīti ceturtajā Čulimas ziemā, kad sasalušajā Sibīrijas tundrā, bada un slimību nomākti tika guldīti viņu māte un vecmāte, kas bija viņu vienīgais balsts un cerība izdzīvot. I. Šalts raksta: "Mātes zārku nesām četratā, ar groziem ielaidām kapā, britiņu pastāvējām klusēdami, es pie sevis nedzirdami čukstēju Tēvreizi. Klusēdams atvadījos no mātes, asaru man nebija. Mājās mani gaidīja neēduši brālis un māsa, nevienam nebija ienācis prātā viņus pabarot."

Līdzīgu liecību par iznīcībai nolemtiem mūžiem, Maskavas kapračiem apsūtītām bērnu un sirmgalvju dzīvībām, kam nav nekāda sakara ar apspiešanām (represijām), varam atrast 1979. g. "Grāmatu Draugs" izdotajā Rūtas U, vai, t. s., Rūtiņas grāmatā "Mīļais Dievs, es gribēju dzīvot", kur 14 gadus vecā, uz Sibīrijas vergu nometnēm izsūtītās ģimenes meita Rūta ar divām mazām 12 un 9 gadus vecām māsiņām, bada, sāli un slimību draudzībā zaudēja māsu un vecmāmiņu un bija spiesta ieņemt mātes vietu, atbildību un gādību par māsiņām. Grāmatas ievadā lasāmi šādi vārdi: "Šī grāmata ir liecība par iznīcināto jaunību un izpostīto dzīvi." Tā ir arī viena no cilvēces mūžā jaunākām un nosodāmākām cilvēku radītām necilvēcīgām politiskām sistēmām. Terrors un ciešanas aprakstīta Rūtas U dienasgrāmatā nav tikai vienas meitenes moku un ciešanas stāsts. Tas būtu pareizināms desmitiem tūkstošu reizes ar nelaimīgo vīru, sievu un bērnu dzīvībām, kuŗas izdzēsa komunistu režīma terrors un, kuŗas atrada sava mūša mājas plašajos Sibīrijas nāves nometņu aizžogos. Ziņas no citiem vēstures avotiem liecina, ka ap 30 miljonu dzīvību glabā baltu lauku un šīs nevainīgo dzīvību skaits kā lietuvēns gulstās uz agrākās un arī vēl tagadējās Kremļa kungu sirdsapziņas, par kuŗas esamību arvien biežāk tiek mesti kauliņi. Represētie, apspiestie vai iznīcībai nolemtie ir jautājumi, kuŗiem atbildi jau sen atraduši bez krustiņiem guldītie, tikai žēl, ka vēl arvien dzīvi palikušie, nežēlību aculiecinieki, līdzcievēji, izvairās dot savām un savu līdzgājēju ciešanām īsto apzīmējumu, vēl arvien samierinoties ar vārdu represētie.

Skrastīņu Indulis

LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA

LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBAS
PAKALPOJUMU LIKMES PAR TIEŠU NAUDAS
PĀRSŪTĪŠANU UZ UNIBANKU LATVIJĀ:

ASV/KANADAS	ASV/KANADAS
\$100 – 500	\$8.00/ 10.00
\$501 – 10,000	\$16.00/ 20.00
\$10, 001+	\$40.00/ 50.00

Pārsūtījumā adresētā persona var naudu saņemt Unibankas filiālēs visos Latvijas rajonos. Sūtītājam pašam ir jāpaziņo saņēmējam par naudas izsūtīšanu.

Informācija - lūdzu zvaniet (416) 922-2551, jeb rakstiet
Latvian Credit Union, 491 College Street, Toronto, ON M6G 1A5
Kreditsabiedrības birojs slēgts pirmdienās

Biežāk lietoto Sv. Jāņa igauņu baznīca, kur notiek dievkalpojumi, 4345 Marcell ielā.
telpu adreses: Ev.-lut. Trīsvienības draudzes nams - 3438 Rosedale Avenue, tālrunis 489-3224
 Montrealas latviešu sabiedriskais centrs - 3955 Provost ielā, Lašīnā, tālrunis 634-4082
 Latvijas vēstniecība Kanādā: 280 Albert St., Suite 300, Ottawa, ON K1P 5G8; t. 613-238-6014, f. 613-238-7044

16. februārī, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas Sv. Jēzus sirds kapličā, Montrealas latviešu katoļu draudzes **kārtējais dievkalpojums.**

22. februārī, plkst. 13:30, Latviešu centrā, DV Montrealas nodaļas **gada sapulce.**

23. februārī, plkst. 14:00, draudzes namā, latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudzes **kārtējais dievkalpojums.** Pēc dievkalpojuma, turpat, **draudzes gada sapulce.**

5. martā, plkst. 16:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" **kārtējā sanāksme.**

7. martā, plkst. 12:00, Latviešu centrā, Sabiedriskā centra darba grupas **palaunadža pārrunas.** Tajās var piedalīties jeb kurš interesents. Tematika pašu dalībnieku izvēlē.

9. martā, plkst. 14:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudzes **kārtējais dievkalpojums** ar draudzes darbinieku amatā ieviešanu.

11. martā, plkst. 19:00, Latviešu centrā, Montrealas Baltiešu Mākslas padomes **sanāksme.**

13. martā, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības **kārtējā sanāksme.** Pēc tās gada **sapulce,** kurā būs jāievēl jaunā apvienības vadība.

16. martā, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas Sv. Jēzus sirds kapličā Montrealas latviešu katoļu draudzes **kārtējais dievkalpojums.**

23. martā, plkst. 14:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudzes **kārtējais dievkalpojums.**

29. martā, plkst. 15:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu sabiedriskā centra **gada sapulce.**

4.-6. aprīlim, Lietuviešu katoļu baznīcas sarīkojumu zālē, 1465 DeSeve ielā, Montrealas Baltiešu Mākslas padomes **gleznu skate.** Lūdzu, skatiet paziņojumu Svešvalodu nodaļā.

10. aprīlī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības **kārtējais saiets.**

MLB Z 2003 II 550

Laipni lūdzam MLB biedrus un MLB Ziņotāja lasītājus nokārtot savus izstāvošos maksājumus ar atbildes pastu. Izmantojiet zemāk iespiesto maksājuma blanku. **Dāviniet MLB Ziņotāju saviem radiem un paziņām Latvijā!**

Lūdzam līdzstrādniekus materiālus 2003. gada marta numuram, kas iznāks 12. martā, iesūtīt nekavējoties, bet ne vēlāk kā līdz 28. februārim..

Paziņojiet savas adrešu maiņas, dzīvokļa numuru ieskaitot. Gadījumos, kad neesat MLB Ziņotāja numuru saņēmuši, ziņojiet par to redakcijai. Nosūtīsim citu.

Vēršam Jūsu uzmanību uz faktu, ka nevaram garantēt absolūtu SABIEDRISKĀS DZĪVES LAIKRĀŽA pareizību. Neskaidrību gadījumos aicinām sazināties ar pasākumu organizētājiem. Pavaicāji!

Šo MLB Z numuru izdalām lasītājiem uz rokas 13. februārī pensionāros. Pārējos eksemplārus nododam Kanadas pastā 18.februārī.

MLB ZIŅOTĀJA administratorei un MLB kasierei A. Porietei-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Que,
 Canada H9R 2X5, ☎514-697-6624

Ar šo nosūtu MLB Ziņotāja abonementa samaksu par _____ gadu/iem (\$ 35.00 vai \$ 30.00)	\$ _____
Gaisa pasta piemaksu (ASV \$ 6.-, citos kontinentos \$ 20.-)	\$ _____
Ziedoju tehnisko izdevumu segšanai	\$ _____
Ziedoju spiestuves uzlabošanai, mašīnu remontiem.....	\$ _____
Dāvinu MLB Ziņotāju	\$ _____
LNAK dalības maksu (maksājot caur MLB \$ 10.-; pensionāriem \$ 5.00).....	\$ _____
MLB biedru maksu par 2002./2003. darbības gadu (\$ 15.-)	\$ _____
Ziedojumu Montrealas latviešu biedrībai	\$ _____
Ziedojums citiem mērķiem. Kam?.....	\$ _____
Ziedojums Kopējam svētku sveicienam	\$ _____
Čeki rakstāmi uz Montreal Latvian Society vārda	Kopā \$ _____

(Maksātāja vārds, uzvārds, adrese, pasta koda, tālruņa numurs)

(paraksts)

Jūsu komentāri:

**RĪGA
2003**

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTĒKA
0304047301

Kravis Travel Services Ltd.

Gatavojoties uz

XXIII Vispārējiem Latviešu Dziesmu Svētkiem

No 2003. gada 26. jūnija līdz 7. jūlijam

**Piesakaties tagad
Iespēja ietaupīt un nodrošināt vietu**

**Goliger's
Travel/Plus.**

Jānis Kravis

Tel: (416) 322-7414, 1-800-268-7442

191 Eglinton Ave. E., Suite 308, Toronto Ont. M4P 1K1

Fax: (416) 322-7315, E-mail: jktravel@on.aibn.com

COLLINS CLARKE
MACGILLIVRAY
WHITE

Funeral Directors

▫ 5610 Sherbrooke St. W.,
Montreal — Business Office
514 - 483-1870

FLOWERS
by
Paragonna

MLB ZIŅOTĀJS / ISSN 0227-2433

FAKSA NUMURS 514-457-3496

IZDEVĒJA: Montrealas Latviešu Biedrība, 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfe, Quebec, Canada H9X 2R2, ☎ 514-457-9832

REDAKTORS: Mārtiņš Štaubers, 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfe, Quebec, Canada H9X 2R2, ☎ 514-457-9832, fakss 514-457-3496

ADMINISTRĀTORE: Anita Poriete-Bedard, 113 Highgate Avenue, Pointe Claire, Quebec, Canada H9R 2X5

EKSPEDĪCIJA: Velta Ozols. DARBINIEKI: Elmārs Bārdiņš, Konstantīns Čaks, Ausma Hūns, Valdis Ozols, Aina Paegle, Voldemārs Paegle un citi.

MLB ZIŅOTĀJA ABONEMENTA MAKSA: \$ 35.00 gadā, MLB biedriem, pensionāriem un kara invalidiem - \$ 30.00 gadā, gaisa pasta piemaksa uz ASV - \$ 6.00, uz citiem kontinentiem \$ 20.00 gadā; atsevišķas burtnicas maksa - pret \$ 3.00 ziedojumu. PAZIŅOJUMU LAPPUŠU SLEJU MAKSAS: mazākais paziņojums \$ 20.00, 1/4 lpp. - \$ 30.00, 1/3 lpp. - \$ 35.00, 1/2 lpp. - \$ 40.00 pilna lpp. - \$ 65.00; paziņojumu sagatavošanas izdevumi - \$ 20.00; Čeki rakstāmi uz MONTREAL LATVIAN SOCIETY vārda.

MLB ZIŅOTĀJS iznāk ik mēneša sākumā. Vasaras mēnešos vai neparedzētos gadījumos iespējams dubultnumurs. Materiāli tekošajam numuram iesūtāmi vai nododami redakcijā līdz ik mēneša 15. datumam. Par izdevumā publicēto rakstu saturu atbild to autori. Redakcija var rakstus īsināt. Raksti un vispārējas ziņas nepauž ne MLB valdes, nedz redakcijas, nedz tās darbinieku ieskatus iztirzātos jautājumos. Rakstu autoriem jāuzdod vārds un uzvārds, pilna adrese, telefona numurs un jāparakstās. Redakcija iesūtītos materiālus neuzglabā un nesūta atpakaļ. Anonīmus rakstus neievēro.

MONTREAL LATVIAN SOCIETY
ASSOCIATION LETTONE DE MONTREAL

FEBRUARY 2003 FEVRIER

MONTHLY BULLETIN MLB ZIŅOTĀJS
BULLETIN MENSUEL MLB ZIŅOTĀJS

Envoyé par la Association Lettone de Montréal; Sent by Montreal Latvian Society, 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfe, Qué., Canada H9X 2R2, ☎ 514-457-9832